த ம ய ந் தி

PRINTED BY
S. MURTHY AND CO., THE "KAPALEE" PRESS,
305, THUMBU CHETTY STREET, MADRAS.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

தமயந்தி

TAMAYANTI

ஒரு புதிய தமிழ் நாடகம்

PRANATARTHIHARASIVAN
பி.எ. பிரணதார்த்திஹரசிவனார், பி.எ., எல்.டி.,

இயற்றியது.

மூன்றாம் பதிப்பு

சென்னை:

கணேஷ் கம்பெனி

1912

TO

The Educated Women

OF

SOUTHERN INDIA

WITH SINCERE WISHES FOR

Their further improvement and enlightenment.

முகவுரை.

'தமயந்தி' என்னும் மகுடஞ் சூட்டப்பெற்ற இந்நாடகமானது, வேதவியாச முனிவராலருளிச் செய்யப்பட்ட மாபாரத மென்னும் இதிகாசத்திற் சிறந்த பாகமாகவும், பாண்டவர்களுடைய தீராத்துயரத்தைத் தீர்த்து இன்பமளித்ததாகவும் இவ்வுலகிற் சிறந்து நடமாடும் கீர்வாணம் முதலிய எல்லாப் பாஷைகளிலும், காப்பியங்களாகவும், நாடகங்களாகவும் பல்வேறு பாவலர்களாற் புனையப்படும் பெருமை வாய்ந்ததாகவும் உள்ள, நளசக்கிரவர்த்தியின் கதையை வைத்துக்கொண்டு; சுதந்திரயூகத்தா லாங்காங்கு நாடகத்தின் போக்கிற் கேற்பச் சில விஷயங்களை விடுத்தும், வேறு சில புதியவிஷயங்களைத் தொடுத்தும், கீர்வாணத்திலுள்ள நாடகலக்ஷணங்களைத் தழுவியும், நாடகாசிரிய னுடையாரைப்பின் பற்றியும், நவரஸங்களும் வாய்க்கச் செந்தமிழ் நடையி லியற்றப்பட்டுளது.

இனி, இதன்கண் எம்மாலாக்கப்பட்ட செய்யுட்கள், கண்ணிகள், கீர்த்தனங்கள் முதலியவைகளைத்தவிர, ஆன்றோரியற்றியுள்ள செய்யுட்களிற் பலவும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நாடகத்தில், அவலச்சுவையே அதிகரித்திருப்பதனாலும், கதாநாயகர்களாகிய நளன், தமயந்தி முதலியவர்கள் துன்புறுங்காலத்துக் கீர்த்தனங்கள் பாடுவது அவர்தம் பெருமைக் கிழுக்கென்பது எமது துணிபாதலாலும், அதிகக்கீர்த்தனங்கள் வரையாது விடுத்தனம். இன்னும், இந்நூலின்கண் முக்கிய பாத்திரமாய் விளங்குஞ் சனீசுவரபகவானுடைய தோற்றத்தைப்பற்றிய நம்மனோர் பெரும்பான்மை யோரின் அபிப்பிராயத்திற்கும், அந்தத்தேவதையின் செய்கைக்கும், தக்கபடி பாட்டுக்களையும், வசனங்களையும் நகைச்சுவையை விளைக்கக்கூடியதாய் எழுதியிருப்பதனால் அதைத்தவறெனக் கொள்வார் தயைகூர்ந்து மன்னிப்பாராக.

இந்நாடகத்திற் பொதிந்துள்ள கதை அனைவர்க்கும் மிதரிந்திருக்குமாதலால், விரிவாயுரையாது, எமது நாடகத்திற்கு வேண்டியவரையிற் சுருக்கமாய் நாம் செய்துள்ள மாறுதல்களுக்கேற்பக் கூறுவாம். அது வருமாறு.

உத்தரதேசத்திற் குண்டினபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு விளங்கிய விதர்ப்பதேசத்தில் வீமராஜன் என்றோர் அரசன் செங்கோலோச்சி வந்தான். அம்மன்னன் எல்லாப்பேறுகளையும்பெற்று வாழ்ந்தனனாயினும், மக்கட்பேறொன்றில்லாது மனத்துயரெய்தினன். அதைப்பெறவான் கருதிப் பல்வேறு விரதங்களை யநுட்டித்தும், பல்வகைத் தானங்களைச்செய்தும் பரமனிடத் தன்பு பூண்டும் நடந்து வந்தான். அவனுடைய அறச்செய்கைகளே உருவெடுத்தன்ன குமாரத்தி யொருத்தி பிறந்தாள். அவள் அழகும் அருளும் வாய்க்கப்பெற்றவள். அவள் வளர வளர அவளழகும் விளங்கிது வந்ததுபின், அவளைப்பெற்று வளர்த்தவர்களுக்கும், அந்நாட்டுக் குடிகளுக்கும், அவளையறிந்த மற்றவர்களுக்கும், அவளிடத்துக் காதலும் வளர்ந்து வந்தது. அப்பெண்கணயகத்தை, அவளுறவினர்களும், தாய் தந்தையர்களும் பேணி வளர்த்த பெருமையைப் பேசவும் வேண்டுமோ? அக்குலக்கொடி தக்க பருவமடைந்து தளிர்த்துப் பூத்தனள்.

அம்மலர் மணம்வீசிவருநாளி லோர்பகல் தெய்வலோகத்தில் மானஸஸரஸி லுறைந்துகளிக்கும் அன்னப்பறவையொன்று, தன்னினமெனக் கருதியோ, மலர்ச்சேக்கையென மயங்கியோ தமயந்திபாலெய்திற்று. நெருங்கி நோக்கித் தன்றிபவிக்கு மலரன்றெனத் தேர்ந்தும், அம்மலரை வாளாவிடுத்தல் கூடாதெனக்கருதி அப்பூவை மணத்தற்கேற்ற பூபதியாம் நளனை இசைந்து வருவேனென்று. பூபதியின் பெருமையையும், அவன் அம்மலரை நுகர்தற்குப் பாத்திரனென்பதையும் பகர்ந்து, நளன்பாற் சென்று, 'நினது மார்பகத்துக்கிடக்கும் மலரன்று உனது மார்பை அலங்கரிச்செய்வது, விதர்ப்பதேசாதி

பதியாகிய வீமனது குலக்கொடி பூத்த மலரேயாம்,' என்று கூறி, அம்மலரின் நயத்தையுஞ் சொல்லிப்போயிற்று. அது கேட்ட நளதமயந்தியர்கள் பரஸ்பர மையல் கொண்டு பலவிதமாய்ப் பரிவெய்தியிருந்தனர்.

இது நிற்க, குண்டினபுரத்து தமயந்தி நளனை நினைந்து நினைந்து நகைபாராட்டி வலிந்து வருவதைக் கண்ணுற்ற நங்கையர் பலருமவள் நற்றாயை நாடி நவிலலும், அத்தாய் அரசனிடத்துரைத்தாள். அரசனு மதுவே தருணமெனத்தேர்ந்து, தன தருமைக் குமாரத்தியின சுயம்வரத்திற் கோர்தினங்குறிப்பிட்டுப் பலதேயத்தரசர்களுக்கும் திருமுகம் விடுத்தான்.

திருமுகம்பெற்ற தேயமன்னர் பலரும், திருவனையாள் தமயந்தியின் எழிலையுங் குணத்தையும் பலர் பலதடவைகளிலுங் கூறக்கேட்டவர்களாதலின், உடனே புறப்பட்டுச்சில நாட்களுக்கு முன்னரே குண்டினபுரம் சேர்ந்தார்கள். நளனோ, தான் பெற்ற திருமுகம் மணவோலையேயென்று மதியாது தமயந்தியின் திருமுகமே தனக்குக் கிடைத்ததென்று மதித்து, மனோவேகமும் பின்னிட்டடங்குப்படி மாதரசினுறைவிடம் நோக்கி வருகின்றான். வரும்வழியில், நல்லொழுக்கங்களின் சிறப்பைக் காட்டி யவற்றினை நிலைநாட்டிப் பூலோகத்தாரை நல்வழிப்படுத்தவும், நல்லொழுக்கங்கள் வாய்க்கப் பெற்றவர்களுக்குத் தக்கபடி பயனளிக்கவும்கருதிப் பார்ப்பவர்களுக்குக் கலகமெனத் தோன்றுமாறு கலகம் விளைக்கும் பிரமபுத்திரராகிய நாரதபகவானுடைய தூண்டுதலிற் காமுற்றுக் கண்ணிழந்து தமயந்தியைக் கைப்பிடிக்கவெண்ணிவரும் இந்திராதி தேவர்கள் நிறுத்துகின்றான். அவர்கள் தமது எண்ணத்தை நிறைவேற்ற, ‘அக்கன்னியினிடத்துத் தூதுசெல்லத் தகுந்தவன் இவனே. இவனிடத்து மதிப்புள்ளாளாதலின் இவன் மதிக்கும் நம்மிடத்தும் மதிப்புவைப்பாள். இவனிடத்துக் காதலுள்ளாளாதலின், இவன் சொல்லைக் கடவாள். இவனும் வாய்மையாளனாதலின், நம்பணிமேற்

கொண்டு தன்னாலானமட்டும் பார்ப்பான். வஞ்சனை செய்யான்' எனத்தேர்ந்து இவனிடம் தெரிவித்து இவனை இணக்கினார்கள்.

அவனும், தேவர்களினாணையென ஏற்றக் கன்னிபாலேகிக் காரியசித்தியின்றிக் கன்றிய மனத்துடன் கடவுளரைச் சார்ந்துரைத்தான். தமது காரியம் பலித்திலதாயினும், காவலனது கருத்தை யறிந்து வியந்தவர்களாய்க் கனலிமுதலாயினோர் வரமளித்துச் சென்றனர்.

அனுமதிபெற்றவரசன் சுயம்வரமண்டபமேகித் தமயந்தியால் மாலையிடப்பட்டு, அவளை மணந்தான். சுயம்வரமண்டபத்தில் நளனைப்போன்று உருவெடுத்துத் தமயந்தியை மயக்க நினைத்த தேவதைகள், தமயந்தியின் நுண்ணறிவைக்கண்டு வியந்துவிண்ணுலகேகினார்கள். இவ்விடத்திலேயே நமதுநாடகம் தொடங்குகிறது.

சுவர்க்கம் நோக்கிச்செல்லும் தேவதைகள் வழியிற் கலிபுருஷராகிய சனீசுவரபகவானைக் கண்டார்கள். சனீசுவரபகவானும் நாரதரின் தூண்டுதலால் தமயந்தியை விரும்பி வருகிறார். வரும்வழியில் தமயந்தி மண்ணரசனாகிய நளனை மணந்துவிட்டாளென்றும், அவளை நாடிப்போன தாங்கள் வெறுங்கையாய்த் திரும்புவதாகவும் தேவர்களாற் றெரிந்துகொண்ட கலிபுருஷர், நளதமயந்தியர்களைக் கனன்று இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் என்னசொல்லியுங் கேளாது அவர்கட்குக் கேடுவிளைப்பதாகச் சபதமிட்டார். சபதமிட்டுக்கொண்ட கலிபுருஷர் தமது பராக்கிரமத்தைப்பற்றிப் பலவாறு வியந்துகொண்டும், தம்மைத் தமயந்தி அவமதித்தாளென்று வெகுண்டும், அவர்களைத் துன்பப்படுத்துவதாகத் தீர்மானித்தும், இந்திராதி தேவர்கள் வியந்து கூறிய அவர்களுடைய சீலத்தை நினைந்து பயந்தும், வாய்பதறிச் செய்துவிட்ட சபதத்திற் கிரங்கியும் கூறிக்கொள்கிறார்.

இஃதிப்படியிருக்க, நெடுநாளாய்க் காதலித்துக் கைப்பிடித்த கணவன் காதலியர்களாகிய நளதமயந்தியர்கள் சையாக்கிருகத்தி லுய்யாரமாய்ப் பலதினங்களைக்கழித்து வருகிறார்கள்.

அவ்வித மிருந்துவரும் நாட்களி லொரு சாயங்காலம் அரண்மனையை யடுத்த சிங்காரவனத்திற் சென்று தமயந்தி தன் கரத்திலேந்திய நளராஜனுடைய படத்தைக் கண்ணொட்டாது கண்டு களித்து, அத்தகைய காதலரைக் கைப்பிடிக்க நேர்ந்த தன் பாக்கியத்தை வியந்தவளாய்ப் பலவாறு அப்படத்தை நோக்கி வார்த்தை யாடிக்கொண்டிருக்கிறாள். அப்பொழுது அவளை நாடிச்சென்ற நளராஜர், ஏதோ தனியே பேசிக்கொண்டிருப்பதை யறிந்து, அவள் கையிலுள்ள படமும் அவளது மொழியும் யாவெனத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டி மறைவாகவே யிருக்கிறார். அது தெரியாத தமயந்தி தன்நாயகரைப் பலவாறுபுகழ்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறாள். அது கேட்டுத் தெளிந்த நளராஜர் அவ்வளவு இனிமையான வசனங்களைத் தம்மிடத்து வசனிக்கவில்லையே யென்றிரங்கித் தக்கதருணத்தில் முற்போந்து தமயந்தியைக் கட்டியணைத்து, அவளை வார்த்தைக்கிழுத்துப் பலவாறாய்ப்பேசிப் பிறகு காதலி கணவனிடமிருக்கும் முறையைப்பற்றிப் பாடல்கள் பாடக்கேட்டு மகிழ்ந்து, பெண்கல்வியிலும், தக்க வயது வந்த பிறகு கல்யாணஞ் செய்வதிலுமுள்ள நன்மைகளைப்பற்றி யுரையாடினர்கள். கடைசியாய் ஒரு சிருங்காரப்பதம் பாடும்படி கேட்கத் தமயந்தி நளராஜரையே பாட்டுடைத் தலைவராக வைத்துப்பாடியதில், அவர் நாட்டைக்குறித்துப்பாட,— அதுகேட்ட அரசர் மறுநாட்காலையிலேயே தமது நாடுபோக வேண்டுமென்றுரைக்கத் தமயந்தியும் அப்போதேகூட வருவதாகக்கூறினாள்.

மறுநாட் காலையில், தமயந்தி தன் தாய் தந்தையர்களிடம் தனது கணவருடைய கருத்தைக்கழறினாள். தாமென்ன

சொன்னபோதிலும் நளராஜரினித்தாமதியாரென்று தெரிந்துகொண்டவர்களாய்த் தமதுமகளைக் கொஞ்சக்காலமிருந்து செல்லலாமென்று மன்றாடிக் கேட்டும் அவளிணங்காமைகண்டு, அவர்களெண்ணப்படியே விடையளிக்க நிச்சயித்தும், புத்திரபாக்கியமே யில்லாது நெடுநாட்கழித்துப் பெற்று வளர்த்த ஒரு குழந்தையையும் விட்டுப் பிரியவேண்டிய துன்பத்தைப்பற்றிப் பலவாறாகப் பிரலாபித்தும், நளராஜரிடத்துத் தமதுகுழந்தையின் குணங்குறைகளைக்கூறித் தமது அன்பையும் வெளிக்காட்டி அக்குழந்தையை யன்போடு நடாத்திவரக் கேட்டுக்கொண்டதுடன், குழந்தையும் நளராஜரும் அடிக்கடித் தமது நாட்டிற்கு வந்துபோக வேண்டுமென்றும் தெரியப்படுத்திக்கொண்டார்கள்.

இவ்விதம் உத்தரவு பெற்றுப்போனவர்கள் மாவிந்தநகரஞ்சென்று அன்பும் காதலு மதிகரிக்க வாழ்ந்து வந்தார்கள். தமயந்தியும் நளராஜருத்தரவுப்படி அடிக்கடி தாய்வீடு சென்று தாய் தந்தையர்களின் குறையையும் நிறைத்து வந்தாள். இவ்வரசன் நீதியையும், தமயந்திக்குக் குடிகளிடத்துள்ள அபிமானத்தையும் சொல்லிப் புகழாதார் அந்நாட்டிலில்லர். ஆயினும், சிலகாலம் வரை மகப்பேறடையாததனால், அந்நாட்டாரடைந்த துன்பத்திற்களவில்லை. கொஞ்சக்காலத்தில், அந்நாட்டுக் குடிகளின் ஆசீர்வாதத்தினாலும், பாக்கியத்தினாலும், பகவானுடைய கருணையினாலும் ஓராண்மகவைப் பெற்றார்கள்.

அக்குழந்தை பிறந்தவுடன் நிடதநாடடைந்த ஆநந்தத்திற் களவில்லை. அரசனும் அகமகிழ்வுற்று அறங்கள் முப்பத்திரண்டும் வழங்கலாயினன். சோதிடர்களை வரவழைத்துச் சாதகம் கணிக்கச்செய்து பலனையுங் கேட்டுக் களிகூர்ந்தான். ஆனால், சாதகம்பார்த்த அந்தணர்கள் பலன் சாதகமாயிருக்கவில்லையென் றபிப்பிராயப்பட்டதாக ஊகிக்கலாயிற்று. அதன் பிறகு சில வருஷங்களில் ஒரு பெண் மகவையும் பெற்றெடுத்தார்கள். இவ்விதம் பன்னிரியாண்டுகள் கழிந்தன.

இவ்வாறிவர்களிருக்க, இவர்களைக் கெடுப்பான் சபதஞ்
செய்துவந்த கலிபுருஷர் பன்னிரியாண்டும் பதுங்கிப்பார்த்
தும் அவர்களிடத்துத் தவறு காண்கிலராய்த் தமது புகழ்போய்
விடுமேயென்றும், தேவர்கள் தம்மைத் தூறுவரோ வென்றும்,
தாஞ்சபதங்கூறினதாகவும் பலவிதம் பிரலாபித்துக் கடைசி
யாய் நளன் சூதாட்டத்திற் கொண்டுள்ள அளவற்ற ஆசை
யையே காரணமாக்குவதாக நிச்சயித்து, அதன் பொருட்டுச்
சிற்றரசர்களி லொருவனாகிய புஷ்கரனிடஞ்சென்று, அவனைத்
தூண்டி நளனுடன் சூது பொரச்செய்து, வஞ்சகமாய்ப் புஷ்
கரனுக்குச் செயமுண்டாக்கி நளனைப் பரதேசியாக்கிக் காட்டிற்
குத் துரத்திவிடுகிறதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டார்.

அவ்விதமே புஷ்கரனிடம்போய், அவனைக்கண்டு, அவ
னைத் தமதெண்ணத்திற் கிணக்கி, நளனிடமனுப்பினார். நள
னிடத்துச்சென்ற புஷ்கரன் சனியின் வலியால் நளனைச்
சூதாட்டத்திற்கிசைத்ததுமன்றிச் சிறிதுநேரத்திற்கெல்லாம் பந்த
யப்பொருள் வைக்கவுஞ்செய்து, வேடிக்கைபோல ஒவ்
வொருபொருளா யபகரித்தான். அதைக்கண்டு தாளாது கேடு
விளையுமோ வென்றஞ்சிய மெய்காவலாளன் உடனே ஓடி
மந்திரிக்குரைக்க, மந்திரியவர் அக்கணமே சபாமண்டப மேகிச்
சூதாட்டத்தைக் காணப்பொறாது பயத்தாலும் நயத்தா
லும் பலவிதமாய்த் தடுக்கவும், ஒருபொழுதும் உல்லங்கனஞ்
செய்தறியா நளராஜர் விதிவலியினால், மந்திரியின் வாசகத்
தையும் திக்கரித்துச் சூதாடித் தம்பொருள், நாடுநகரம் யாவ
ற்றையும் தோற்றார். புஷ்கரன் நேற்றுயர்ந்தநிலையுடையானாத
லால் மரியாதையும், அநுதாபமுமின்றிக் கலியின் தூண்டுத
லால் உடனே அரண்மனையை விட்டோடும்படி நளனுக்குக்
கட்டளையிட்டான். அநியாயமாய் நாட்டைப் பிறன்கொள்ள
நளன் நாட்டைத் துறந்தலைக்காணச் சகியாத மந்திரி பலவி
தத்தால் அந்நாட்டைப் பலவந்தமாய்ப் பிடுங்கிக்கொள்ளலா
மென்று நியாயங் கூறியும், தாம் மனமாரக் கொடுத்ததைத்
திருப்பக் கைக்கொள்ளல் தகாதென்றுரைத்து மந்திரியிடம்

நளராஜர் விடைபெற்றார். அத்தகைய நீதிமன்னன் நிர்க்கதியாய்ப் போவதனாலும், அற்பனரசாட்சி பெறுவதனாலும் தனக்கு அங்கிருக்க மனமில்லாமல் தாமும்கூட வருவதாகக் கூறிய மதியூகியை நளராஜர் பலவாறு பலவந்தப்படுத்தி நாட்டிலிருந்தே நீதி செலுத்திச் சனங்களைப் பாதுகாக்கும்படி ஏற்பாடுசெய்துவிட்டு அந்தப்புரம் போனார்.

அங்கு ஒருநாளுமில்லாமற் பகலிற்றூங்கிய தமயந்தி கனவுகண்டு திடுக்கிட்டு விழித்துத் தன் தோழியிடங் கூறிக் கொண்டிருந்தாள். அக்கனவின் பயனேபோல அலங்கோலமாய் அரசன் வரக்கண்ட இருவரும் ஆச்சரியமுற்று அசைவற்று நின்றார்கள். அங்குவந்த நளராஜரும் நடந்தவைகளை நவின்று காட்டைவிட்டகல வேண்டுமென்றுங் கூறினார். இடிவிழுந்தாற்போல எதிர் பாராத்துயரமுறக்கண்ட தமயந்தியும், மோகனமாலையுந் தயங்கித்தவித்தார்கள். அரசரும் அரசியைத்தேற்றிக் குழந்தைகளுடன் அவள் தாய்வீடு செல்லவேண்டுமென்றும், தாம் எங்கேனும்போய்க் காலத்தைக் கழித்துவருவதாகவும் சொன்னார். தமயந்தி யதைப்பொறாளாகித் தன் கணவர் தாள்களில் விழுந்தழலும், அவளையெடுத்துத் தேற்றி யென்னசொல்லியும் பயன்பெறாது, குழந்தைகளை மோகனமாலையிடம் விதர்ப்பதேச மனுப்புகிறதென்றும், தாமிருவரும் காட்டிற்குப் போகிறதென்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டார்கள். இதில் மகப்பேற்றின் பெருமை கூறப்படும்.

பிறகு குழந்தைகளை மோகனமாலையிட மனுப்பிவிட்டுக் கானகமெய்திக் காட்டின் வனப்புக்களையும், இயற்கைப் பொருள்களின் அழகையும், கடவுளின் படைப்புத் திறத்தையும், இயற்கைப் பொருள்களுக்கும் செயற்கைப் பொருள்களுக்குமுள்ள பேதங்களையும், கான்விலங்குகளின் குணத்திற்கும் மனிதர்களின் குணத்திற்குமுள்ள வேற்றுமையையும், மான்கன்றுகளின் பேதைமையையும் பற்றிப் பலவாறு சம்பாஷித்துக் கண்ணுற்றுக்கொண்டே சென்றார்கள். பிறகு, அங்கு

ஓர் தீம்புனல்யாற்றையும், அவ்விடத்துத் தோன்றிய செவ்வானத்தோடுகூடிய படுஞாயிற்றையும்பற்றிப் புலவாய் வியந்தும், உத்பிரேக்ஷித்தும் பேசினார்கள். சாயங்காலவேளையிற் பொன்னிறம்வாய்ந்த அன்னப்பறவை யொன்று ஆகாயத்திலிருந்து அவர்களருகே இழிந்து நெருங்க, அதைத் தமயந்தி வேட்டதனால், நளராஜர் அதைத் தொடர்ந்துபோதுந் தமயந்தியும் பின்சென்றாள்.

நெடுந்தூரஞ் சென்றும் பறவை பிடிபடாமையால், மனைவியினுடையிற்பாதியைத் தாம் சுற்றிக்கொண்டு நளராஜர் தம் மாடையை யவிழ்த்து அதன்மேற் போட்டுப் பிடிக்கபோகவும, அப்பறவை அவ்வாடையையு மெடுத்துக் ககனமார்க்கமேகிவிட்டது.

பறவை, உடுத்திருந்த ஆடையையு மெடுத்துச் சென்றுவிட்டதே என்று ஆச்சரியத்தோடும் விதனத்தோடும் நடந்து ஓர் பாழ்மண்டபத்தைச்சார்ந்து இராப்பொழுதைக் கழிக்க நினைந்தார்கள்.

உடனே, நாட்டையுங் கவர்ந்து காட்டிலுஞ் செலுத்திய கலிபுருஷர் தோன்றித் தாம் தமது காரியத்திற் சயமடைந்ததற்கு மகிழ்ந்து, தாமே பறவையி னுருவெடுத்து அவர் தம் உடையை எடுத்துச் சென்றதாகவும் மொழிந்து, அவ்வளவு செய்தும், நளதமயந்தியர்களின் அன்பு மிகுதியா லவர்கள் பிரிந்திலரேயெனத் துயருற்றுத் தாம் அவர்கள் நாடிச்செல்லும் பாழ்மண்டபம்போய்த் தமயந்தி தூங்குப்பொழுது அவளைவிட்டு நீங்கும் வண்ணம் நளன் மனத்தைக் கலைத்து, அவள் உடையைக் கொய்வதற்கு வேண்டும் கத்தியாகவும் இருந்து அவர்களைப்பிரித்துத் தமயந்தியைக் காட்டில் தவிக்கவிட்டு, நளனை அவனுடைய சிற்றரசர்களு ளொருவனுக்குக் கீழ்லமப்படுத்துவதாகவுந் தீர்மானித்துப் போகின்றார்.

அவ்விதமே பாழ்மண்டபத்திற் படுக்கச்சென்றவர்கள் அங்குபோய்த் தங்களுக்கு நேரிட்ட ஆபத்தையும், தாங்கள்

படுக்கவேண்டி யிருக்கிற இடத்தையும்பற்றிப் பலவாறு பரித
வித்துப் பிறகு, தமயந்திகழுத்தை நளன்கையாற்கட்டலும் இரு
வரும்படுத்தார்கள். படுத்தவுடனே, தான்பட்ட சிரமமாற்றாது
துயின்றனள் தமயந்தி. துயரமும் கவலையு மேலிட்டதனால்
நளராஜருக் குறக்கம்வரவில்லை. உடனே நித்திரை போகுந்
தமயந்தியின் முகத்தைப்பார்த்து, அதன் வாட்டத்தையும் சோர்
வையுங்கண்டு துக்கித்து, நாளை யென்னசெய்யப் போகிறோ
மென்று தவித்துத் தம்மனைவியின் துன்பந் தாங்கமாட்டாது
வருந்திப், பலவிதம் நினைந்து, கடைசியாய் அவளைவிட்டு நீங்
குவதே மேன்மையெனத் துணிந்து, பின்னும் கான்விலங்கிற்
கும், காமவிடர்கட்கும், அவள் தன் கற்பிற்குமஞ்சி, வேறுகதி
யில்லாததனால் விடுவதே சரியெனத்தேர்ந்து, அவள்முகமண்ட
லத்தையும், அவயவங்களையும் பன்முறையும் நோக்கிப் பிரலா
பித்து, முகத்தையும் கரங்களையும் முத்தமிட்டு, உடையையும்
பக்கத்திலிருந்த கத்தியினுதவியாற் கொய்துகொண்டு மண
லைக்குவித்துத் தலைவியின் தலையை வைத்துவிட்டு நீங்கிச் செ
ல்வார். போக மனம் வாராமலும், காலெழாமலும், தமயந்தி
யின் அவயங்களிழுக்கத் திரும்புவார். மறுபடியும் விதியை
நினைந்து விலகுவார். பின்னும் அவள் நிலைமையைக் கருதி
நெருங்குவார். இவ்விதம், தயிர் கடைபவர்களின் கைகள்
போன்று இங்கு மங்குமா யலைந்து விதியின்வலியா லிழுபட்டு
வீமன் மகளை விடுத்தேகினார் நளராஜர்.

பிறகு துயிலொழிந்த தமயந்தி நளனைத் தடவிப்பார்த்
துக் காணாது, பயந்து, துக்கித்து மறுபடியுந் தேற்றிக்கொ
ண்டு பக்கத்திற் புரண்டிருக்கக் கூடுமென்று நகர்ந்து பார்த்
துங் கண்டிலளாய், ஒளித்து விளையாடுகிறாரோ வென்று ஐயு
ற்றுப் பல்வாறு நயமாகவும் பயமாகவும் தலைவனை விளித்துங்
காணப்பெறாது, அருகேயுள்ள தாமரைத்தடத்திற்குக் காலைக்
கடன்முடிக்கச் சென்றிருக்கக்கூடுமென்று போய்ப்பார்த்தும்
பயன்பெறாது, தன் கனவு பலித்ததோவென்று பலவாறாய்ப்
புலம்பித் தன் கணவனைக் கோவியாது, தன்னையும் தன் வினை

யையும் கடவுளையும் நொந்துகொண்டு, கான்விலங்குகளையும், கான்விருக்ஷங்களையும் விளித்துத் தன் நாயகன் போன வழியைக்காட்ட வேண்டிப் போகையில், தெரியாமல் ஒரு மலைப்பாம்பின் வாயிற் காலையிட்டுவிட்டாள் அப்பாம்பு விழுங்க யெத்தனிக்கவும், 'ஓ!' என்றலறினாள். அத்தொனி கேட்ட வேடனொருவன், தன் பெண்சாதியுடன் உல்லாசமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்த பேச்சையும் விட்டு ஓடி அவளை அப்பாம்பின் வாயினின்றுந் தப்பிவைத்தான்.

தப்பிப்பிழைத்த தமயந்தி வேடனை நோக்கிக் குண்டினபுரஞ் செல்லும் வழிவினவ, அவன் இவளழகையும், தனிமையையுங்கண்டு காமுற்றுக் கைப்பிடிக்கவேண்டினான். அதைக் குறிப்பாலறிந்த தமயந்தி அவனிடமிருந்து தப்பத்துரிதப்பட்டாள். வேடன் அவளைவிடானாகிப் பலவாறாகத் தன்பெருமையை வியந்துபேசித் தன் எண்ணத்தையும் வெளியிட்டான். அதைக்கேட்ட தமயந்தி அவனுக்கு நயமாகவும், அடக்கமாகவும் புத்தி கூறினாள். அதைக்கேளா மூர்க்கன் அவளது குழலைப்பிடித்திழுத்துப் பலவந்தஞ் செய்தான். அது சகியாது பலவாறுயலறி, அவனையும் இகழ்ந்து, தன் குலத்தையும் புருஷன் பெருமையையும் நினைந்து, தெய்வத்தை நோக்கிப் புலம்பத் திடீரென்றொரு பெரியவர் தோன்றினார். அவரைக் கண்டதும் பயந்து கூந்தலை விட்டுவிட்டான் அவ்வேடன். தமயந்தியும் அப்பெரியவரிடத் தடைக்கலம் புகுந்தனள். அவர் அவளைத் தைரியப் படுத்தி, அவ்வேடனையும் கடிந்து கறுத்தனர். அவரைக்கண்டதும் புத்தியுண்டாகிய வேடன் அவர் காலில் விழுதலும், அவரும் அவனை மன்னித்து விடுத்தனர். பிறகு அப்பெரியவர் தமயந்தியின் நிலைமைக்கிரங்கி, சேதிநகர் போகும் வழியையும் காட்டிக் கொஞ்சக்காலத்தில் துன்பம் நீங்கித் தலைவனைக்கண்டு இன்பமெய்தவா ளென்றுஞ் சொல்லிப்போய்விட்டார்.

சேதிநகரடைந்த தமயந்தி அவ்வூரரண்மனையிற் பணிப் பெண்ணாயமர்ந்து காலங்கழிக்குநாளில், நளனையும் தமயந்தி

னையுந்தேடவேண்டிப் பலதிக்குகளிலு மனுப்பப்பட்ட வீமன் தூதுவர்களி லொருவர் இந்நகரம் வந்து தமயந்தியைக்கண்டு குண்டினபுர மிட்டுப்போக அங்குத் தனது தாய் தந்தையர்களைக்கண்டு துன்பெய்தி, உடனே நளராஜரைக் கண்டுவரவேண்டித் திக்குத்திக்கா யாளனுப்பிவிட்டுச் கணவர் வரவைக் குறித்துப் பலவிரதங்களைச்செய்தும், தெய்வத்தை தொழுதுங் காலம் போக்கிவந்தாள்.

நீங்கிச்சென்ற நளராஜரோ, போகும்வழியில் ஒரு தீப்பற்றிய மூங்கிற்புதரிடத்திருந்த சர்ப்பமொன்றைக்கண்டு வருந்தி அதைக்காப்பாற்ற, அப்பாம்பு அவரைக்கடித்தது. பாம்பு தீண்டியதும் கதிரவனொளியை யேய்க்கு மவர் காந்தியாறிக் காரிருளடர்ந்த குகைபோலாகிவிட்டது. அதைக்கண்டு நளராஜர் தயங்கவும், அப்பாம்பு வாய்திறந்து, “ஏ! நளராஜனே! இப்பொழுது நீ யிருக்கும் நிலைக்கேற்ற தேகம் இதுவே. ஆதலின், இது, நீ செய்த உபகாரத்திற்குப் பதிலுபகார மென்று நினை. இனி உன் துன்பம் நீங்குங்காலத்தி லென்னை நினைத்தால் நான் வந்து இவ்வுருவை நீக்கி உன் சுய உருவும் தருகின்றேன். இது சத்தியம்” என்று சொல்லிற்று. அதுவும் உண்மையேயெனக்கொண்டு அநேகவிடங்களிற் சுற்றிக் கடைசியாய் அயோத்தியடைந்து, ரிதுபர்ணமகாராஜனிடத்து வாகுகன் என்ற பெயருடன் பரிசாரகனாக வமர்ந்து காலம்போக்கி வருகின்றார்.

குண்டினபுரத்திலிருக்கும் தமயந்தி வழக்கப்போல ஒரு நாள் அந்திமாலையில் விளக்கேற்றி வைத்துத் தன் பூஜாக்கிருகத்திலிருந்து அம்பிகையை வணங்கித் தன் தலைவனைச் சீக்கிரம் கொண்டு சேர்க்கவேண்டுமென்று வேண்ட விளக்கினின்றும் புஷ்ப முதிர்கிறது. அதுகண்டு வியந்து கொண்டிருக்கையில், மாவிந்த நகரத்தி லரண்மனையிலிருந்த பண்டிதரொருவர் வந்திருப்பதாகப் பாக்கி கூறக்கேட்டு அவரை வரவழைத்துப் பார்க்கையில், அவர் நளராஜர் அயோத்தி அரண்மனையி

விருப்பதாகத் தமக்குச் சந்தேக மிருக்கிறதென்று சொல்லி, அதற்கு முகாந்திரங்களாக விரண்டொரு குறிப்புக்களையும் கூறினர். 'அக்குறிப்புக்களால் அவர் ஐயுற்றவர் நளராஜரா யிருத்தல் கூடுமென்று அபிப்பிராயப்பட்ட தமயந்தி அவ்வை யத்தினின்றுந் தெளிவ தெப்படியென்று அந்தணரைகேட்க அவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்: 'நளராஜர் ரதசாரத்தியத் திற் சமர்த்தராதலால், அத்திறத்தைப் பரீக்ஷித்து விட்டால் நிச்சயங்கொண்டு விடலாம். அதற்குத் தகுந்த யோசனை ஒன் றேயுளது. ரிதுபன்னன் சபலசித்தன். உன் சுயம்வரத்தின் பொழுதே உன்னிடம் காதல்கொண்டவன். அவனுக்கு இப் பொழுது ஒரு மணவோலையனுப்பவேண்டும். அதிலுனக்கு இர ண்டாஞ்சுயம்வரமென்று எழுதி நாளைக்குச் சுயம்வரமாயின் இன்றேபுறப்படவேண்டும்படி நாள்கொண்டு கொடுக்கிறேன். அந்தக் கொஞ்சக்காலத்தில் இங்கு அவ்வரசன்வந்தானே அப் பொழுது அவர் நளராஜரென்பது நிச்சயம். நளராஜர் அங்குத் தானிருக்கவேண்டும்.' இதைக்கேட்ட தமயந்தி தனக்கு இரண் டாம் சுயம்வரமென்றுசொல்ல உடன்படவில்லையாயினும், அத னுல் தோஷமில்லையென்றும், காரிய சித்திக்கு அதுதான் வழி யென்றும் அந்தணர் கூறியதனுல் ஒப்புக்கொண்டு மணவோ லையையும் எழுதித்தருகிறுள். உடனே அந்தணர் கொண்டு போய் ரிதுபன்னனிடங் கொடுத்து அன்றைக்கு மூன்றுநாள் முகூர்த்த மென்றுஞ் சொன்னர். ரிதுபன்னன் அவ்வளவு சீக் கிரம் தேர் நடத்தக்கூடியவன் பரிசாரகனுகிய வாகுகனே யென்று தேர்ந்து அவனுக்கு உத்தரவளித்து விட்டான்.

அவ்வுத்தரவும், அவ்விஷயமுங் கேட்ட நளனுகிய வாகு கன், தன் குலத்திற்குவந்த கேட்டையும், தன்னறிவீனத்தை யும், இரண்டாஞ்சுயம்வர மேற்படுத்திய வீமனுடைய இழி வையும், அவளை மணக்க நினைக்கும் ரிதுபன்னனுடைய துணி வையும், மணக்கவியன்ற தமயந்தியின் மானக்கேட்டையும் மாற்றிமாற்றி நினைந்து, சினந்து, கடிந்து, துயருற்றுப் பலவா ருக வெகுண்டு, தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்ள நினைந்து

எஜமானத்துரோகம் வருமென்றஞ்சி அவனிஷ்டப்படியே தேர் நடத்திப் பிறகு பார்த்துக்கொள்வோமென்று நிச்சயித்துப் பெண்களையே பலவாறு தூஷித்துத் தன் வினையையும் நொந்து தன்னுளே கூறிக்கொள்வானாயினன். பிறகு, தான் செய்த காரியத்தை நினைந்து வருந்துகின்றான். கடைசியாய் ஒரு வேளை தன்னைத்தான் காணவிசைந்தனளோவென்றும் ஐயுற்றான். இவ்விதம் பலவாய்ப்பிதற்றிப் படுத்துறங்கினன்.

மறுநாட்காலையில் விரதமேறிவந்துவிட்டான் ரிதுபன்னன் குண்டினபுரத்திற்கு. அவர்களுடன்கூடத் தேரிலேறிவந்த அந்தணர் தாம்வந்த சாயங்காலமே, 'போனவர் வரக்காணோமே? என்னவாயிற்றோ?' என்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும் தமயந்திபாலெய்தித் தேர்வந்த வேகத்தையும், மற்றும் தாம் குறித்த இரண்டொரு செய்திகளையுஞ் சொல்லி அப்பரிசாரகர் நளராஜரே என்பது நிச்சயம் என்று சொல்லிவிட்டார். அதுகேட்டுக் களிப்படைந்த தமயந்தி அதின்மேல் அப்பரிசாரகரை வெளிப்படுத்தி எல்லோருக்குந் தெரிவிக்குமாறென்னென அந்தணரை வினவ, அவர் தமக்கொன்றுந் தோன்றவில்லையென்றும், தாம் மாலைக்கடன் முடிக்க விரைவிற்போகவேண்டுமென்றும் சொல்லிப்போய்விட்டார். தனியேவிடப்பட்ட தமயந்தி ஆலோசித்து ஒருவழியாய்த் தீர்மானித்தாள்.

இதன் மத்தியில், குண்டினபுரமடைந்த ரிதுபன்னன் பட்டண மிருந்ததைப்பார்த்துச் சுயம்வரமென்றே நினைக்க இடமில்லாமையால், வாகுகனை யழைத்து அவனபிப்பிராயத்தையும், அவன் கேள்வியுற்றதையும் தெரிந்துகொள்ள சுயம்வரமில்லையென்றே ஏற்பட்டது. ஆயினும், திருமுகமெப்படி வந்ததென்று பலவிதமாய் ஊகித்துந் திருப்திப்படாது, கடைசியில் அரசனைக்கண்டு தெளிகிறதென்று தீர்மானித்துக்கொண்டார்கள்.

அவ்விதமே வழிகாட்காலையில் ரிதுபன்னன் வீமனைப் பார்க்கச் சுயம்வர மில்லையென்பது வெள்ளிடைமலைபோல்

விளங்கிவிட்டது! அவ்வீரரசர்களும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், இருகாவலாளர்கள் தொடரப்பட்ட ஒருவன் பிணிப்புண்டு வந்து நின்றான். அவன் யாரெனவும், அவன் என்ன குற்ற மியற்றினனெனவும் விசாரிக்க அவன் ரிதுபன்னனுடைய பரிசாரகனென்றும், அவன் தமயந்தியின் இரண்டு குழந்தைகளையுங்கண்டு கண்ணீர்விட்டுக் குழந்தைகளையும் சிலகேள்விகள்கேட்டு அழவிட்ட குற்றத்திற்காக மோகனமாலையினுத்தரவுப்படி சிறைப்படுத்தப்பட்டானென்றும் தெரியவந்தது. அவன் என்னகேள்விகள் கேட்டானென்று தமயந்தியின் மகனை விசாரித்தார்கள். அக்குழந்தையைக்கண்டு கண்ணீர்விடக் காரணமென்ன? என்ற விஷயத்தைக்குறித்து மேன்மேலும் விசாரித்துச் சென்றதில் வாகுகன் நளராஜனேயென்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிவந்தபடியால், அவ்விதம் ஒப்புக்கொண்டவுடனேயே கீழே மூர்ச்சையாய் விழுந்துவிட்டான். பக்கத்திலேயிருந்து தனதாலோசனையின் பயனாய் நடக்கிற விசாரணையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த தமயந்தி இவன் வாக்குமூலத்தைக்கேட்டு, ஒரேபாய்ச்சலாய்ப்பாய்ந்து, 'நாதா! நாதா!!' என்றரற்றிக்கொண்டு நளராஜனைக் கட்டிக்கதறிமூர்ச்சையாயினாள். இவ்வளவையும் பார்த்திருந்த அரசர்களும் மற்றவர்களும் ஆச்சரியப்பட, நளராஜர் மூர்ச்சைதெளிந்தார். அவரை யெடுத்தணைத்து அவர் விருத்தாந்தத்தை யறிந்து வீமன் இரங்க, ரிதுபன்னன் தான் அவரை நடத்திவந்த விஷயத்தைக்குறித்துப் பயந்து விழித்தான். உடனே காஞ்சனமாலை, மோகனமாலை முதலாயினோர் தமயந்திக்குச் சைத்தியோபசாரஞ்செய்ய, நளராஜருக்கு அன்றே விதர்ப்பதேசத்தைப்பட்டங்கட்டுவதாக வீமன் அறிவித்தான். தமயந்தி மூர்ச்சை தெளியவும் அந்தப்புரம் கொண்டுபோகப்பட்டாள்.

பிறகு, நளராஜரைநோக்கி யவர் தம்மேனி கறுத்த காரணத்தை வீமன் வினவ, அவர் நடந்த விருத்தாந்தங்களைச் சொல்லிக் கொஞ்சநேரம் விடைபெற்று வெளிப்போந்து

புதியவுருவைநீத்துப் பழையவுருவை யேற்றுவருதலும் எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டுக் களித்தார்கள்.

அப்பொழுதே ஒரு சேவகன்வந்து, நிடதநாட்டு மந்திரி கிரீடமும் கையுமாக நான்கு பிராமணர்கள்சூழ வந்திருப்பதாகவும், நளராஜரைப்பார்க்க வேண்டுகிறதாகவும் சொன்னான். ஆச்சரியத்துடன் எல்லோரும் எதிர்பார்த்திருக்க, அநுமதிபெற்ற மதியூகியார் வந்தார். நளன் முதலியவர்களும் மதியூகியாரும் கண்டுபேசியபின்னர், புஷ்கரனிறந்துவிட்டதாகவும், இறக்குமுன் அந்நாட்டை நளராஜருக்கென்று எழுதிவைத்துவிட்டுப் போனதாகவும், அதுமுதல் நளராஜரிருக்குமிடந்தெரியாதிருந்து சிலதினங்களுக்குமுன்தான் தனக்கும் மற்றைய மந்திரிகளுக்கும் அவரை இங்குக் காணலாமென்று கனவு நிகழ்ந்ததாகவும் சொன்னார். எல்லோரும் ஈசன் கருணையை வியந்தார்கள்.

அதுவே சுபசூசகமெனக்கொண்டு, அப்பொழுதே இரண்டு நாடுகளையும் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவிடுகிறதெனத் தீர்மானித்து அதற்குவேண்டியவைகளைச் சித்தப்படுத்தச்செய்து குலகுருவைக்கொண்டு பட்டங்கட்டி வைத்தார்கள்.

அப்பொழுது, ஆகாயத்திலிருந்து ஒரு குரல். 'நளராஜனே' எனக்கேட்க, எல்லோரும் வியந்து ஆகாயத்தைப்பார்க்கத், தான் சனீசுவரனென்றும் நளனுடைய சூதாடுமாசையினாலும், தமயந்தியின் இறுமாப்பினாலும் தானே அவர்களை அத்தனை துன்பங்களுக்கு முட்படுத்தியதாகவம், ஆயினும் அவனிடத்திருந்த பொறுமையையும், அவளிடமிருந்த கற்பையுங்கண்டு களிகூர்ந்து இவ்வித நன்மையைச் செய்ததாகவும் கூறிப் புஷ்கரனிறக்குமுன் அந்நாட்டை நளனுக்குக் கொடுக்கும்படி தூண்டியவனும் தானேயென்றுசொல்லி நளராஜன்கேட்ட வரத்தையுங்கொடுத்து மறைந்தான்.

உடனே, நளராஜர் சபையோர்களை நோக்கித் தாம் பட்ட துன்பங்களனைத்திற்கும், சூதாட்டமும், இறுமாப்புமே

காரணமாதலின், எல்லோரும் அவ்விரண்டையும் விடவேண்டுமென்றும், தங்களிடத்துள்ள வாய்மையும், கற்புமே தங்களைக்காத்தனவாதலால் அவைகளைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்றும்சொல்லி, இவ்விதம் தீச்செயல்களைக்கடிந்து, நற்செய்கைகளை நாட்டவேண்டிச் சனிபகவானை நியமித்து உயிர்களை உய்யுமாறு செய்கின்ற பரமனைப் பணிவோமென்று சொல்ல எல்லோருமெழுந்து நின்று கடவுளைத்துதித்து மலர்மாரி பெய்தார்கள்.

இந்நாடகத்திற் பல்வித நீதிகளும், வருணனைகளும், ஆசாரநெறிகளும், பக்திமார்க்கங்களும் ஆங்காங்குச்செறிந்திருக்கக் காணலாம்.

தமிழ்மொழியினிடத்து எமக்குள்ள ஆர்வத்தாலும், எமது சிறுவயதுமுதல் நளசரித்திரமெமது மனத்தைக்கவர்ந்து வந்ததனாலும், ஈசனதருளா லிக்கதை இதுகாறு மொருவராலுந் தமிழில் நாடகமாகச் செய்யப்படாததனாலும், சிற்றறிவுடைய யாம் எமது நண்பர்களின் தூண்டுதலைக்கொண்டும், எமது ஆசிரியராகிய பிரமஸ்ரீ - சூரியநாராயணசாஸ்திரியாரினூக்கத்தைக்கொண்டும், எல்லாம்வல்ல முழுமுதற்கடவுளின் கருணையை முன்னிட்டு இந்நாடகத்தையியற்றலாயினேம். ஆதலின், கசடறக்கற்ற சான்றோர்கள், இதன்கண்ணுள்ள குற்றங்களை நீக்கிக் குணங்களைக்கொண்டாடுவார்களென்று நம்புகின்றோம்.

இன்னும், இந்நாடகம் ஆங்காங்குச் சிறந்துவிளங்குமாறு எமக்குச் சில திருத்தங்கள்கூறிய மாங்காட்டு-ஸ்ரீகிருஷ்ணமாசாரியரவர்களுக்கும், அச்சாகும்பொழுது பிழையறப்பரிசோதித்த எமதாசிரியராகிய சாஸ்திரியாரவர்களுக்கும் மிக்கநன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டுளேம்.

திருச்சிற்றம்பலம். P. A. P.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தமயந்தி.

கடவுள் வாழ்த்து.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

அகிலபுவ னங்களுறை யான்மகோ டிகளெலா
மடிபணிந் தங்கைகூப்ப
மகிமையுற மாபாலர் பங்கயா சனர்முதலர்
மண்முவந் துடனிருப்பத்
திகிலடைந் தோடிடத் தீயமரு வலர்புரந்
தீவாய் மடுத்துவாழுஞ்
சுகிர்தகுண நளராசுந் தமையந்தி மாலைபெறு
சுபவேலை போற்றிவாழ்வாம்.

———:o:———

நாடகப் பாத்திரங்கள்.

1. நளன்: நிடதநாட்டரசன்-நாடகத்தலைவன்
2. வீமன்: விதர்ப்பதேசத்தரசன்-தமயந்தியின் தந்தை.
3. புட்கரன்: நளனைச்சூதில்வென்றவன்.
4. ருதுபன்னன்: அயோத்தி மன்னன்-நளனைப்பரிசாரகனாகவைத்திருந்தவன்.
5. மதியூக்யார்: நளனுடைய பிரதானமந்திரி.
6. மிருதுவசனர்: வீமன் மந்திரி.
7. கலிபுருஷன்: சனீசுவரபகவான்-இந்நாடகத்திற்குக்காரண புருஷன்.
8. இந்திரன்:
9. அக்கினி:
10. இயமன்:
11. வருணன்: } தமயந்தியை வேட்டுவந்த தேவர்கள்.
12. நாகேசபட்டர்:
13. நாராயணபட்டர்: } நளனரண்மனைச்சோதிடர்கள்.
14. கலியன்: தமயந்தியைவருத்தியவனவேடன்.
15. நித்தியாநந்தர்: தமயந்தியை வேடனிடத்தினின்றும் காப்பாற்றிய தவசி.
16. வாகுகன்: நளனுடைய புனைவுபெயர்.

நளன்மகன், பிராமணர்கள், ஊர்க்குடிகள், சேவகர்கள் முதலாயினோர்.

17. தமயந்தி: நளன்மனைவி-நாடகத்தலைவி.
18. காஞ்சனமாலை: தமயந்தியின் நற்றாய்.
19. மோகனமாலை: தமயந்தியின் உயிர்த்தோழி.

கலியன்பெண்சாதியாகிய வேடுவச்சியும் சிலதியர்களும்.

நாடக நிகழ்விடம்.

பெரும்பான்மை மாவிந்த நகரத்திலும், அதற்கடுத்த காட்டிலும்; சிறுபான்மை குண்டினபுரத்திலும், அயோத்தியிலுமாம்.

தமயந்தி.

அங்கம்—க.

முதற்களம்.

இடம் : குண்டினபுரத்திற் கருகிலொரு சோலை.

காலம் : முற்பகல்.

பாத்திரம் : கலிபுருடன்.

கலி: —[பாடுகிறான்]

(க) இராகம்-நாதநாமக்கிரியை ; ஏகதாளம்.

பல்லவி.

ஆண்மையைக் கேளீர்-அழகுள்ள கலிராஜன்
அதிகாரம் பாரீர்.

அநுபல்லவி.

உலகமனைத்துந்தன் னுள்ளங்கை யிடமாக்கி
அலகிலர் தேவர்முன்னு மதிகார முறைகாட்டும். (ஆ)

சரணங்கள்.

1. ஆதியி லீசனா ரயன்சிர மறுத்ததும்
அதில்வரும் பாவத்தா லதிகாரம் வெறுத்ததும்
சோதி மிகவழிந்து சுத்தமாய்க் கறுத்ததும்
சோறு மிரக்கக்கா னுமையவள் சிறுத்ததும்
என்னாலேயன்றோ-இன்னுமென துசெயல்
சொன்னாலுமொன்றோ. (ஆ)

2. அன்றைய னவையினி லறியாமல் விடுத்தும்
அதுகண்ட முருகனு மருஞ்சிறை மடுத்ததும்
பின்னுறப் பிரணவப் பிரசங்க மெடுத்ததும்
பிள்ளைக்குத் தாதைதம் பிறைமுடி யடுத்ததும்
நானன் றிவேறோ-நாரணன் றானுமே
எனமெவ்வாறோ. (ஆ

(உ) நொண்டிச்சிந்து.

அரனோடு மூவருமே-மற்ற
அண்டர் முனிவரு மெவ்விடத்தோ-இன்னும்
குறமாதை வேண்டியுமே-அந்தக்
குமரனும் வேங்கை மரமானான்-பின்னும்
மறலிதனக்குதையும்-பொன்
மானைத் தொடர்ந்தவன் போனதுவும்-இன்னும்
கோடானு கோடியுமே-செய்து
கோலா கலத்துடன் வீற்றிருப்பேன்-நானும்
கூடாதுங் கூட்டிவைப்பேன்-பின்னும்
கூடியே யுள்ள குடிகெடுப்பேன்-என்னை
நாடாத பேர்களையும்-இந்த
நாட்டைக் கடந்து நடக்கடிப்பேன்-என்றன்
பேரோ கலிராஜன் - என்முன்
பேசத் துணிபவ ராரோ தாம்-என்னை
யாரோவறியாதார்-எவர்
அந்தமெ னந்தந் தனக்கிணையாம்-அந்தக்
காரோதி யென்னுடைய-கொஞ்சக்
காலின் குறையைக் கடைக்கணிப்பாள்-ஐய
நானனன் னனநனன-னன
நானன்ன நன்னன நானநன்ன.

இப்போதும் அரிஹரப்பிரமாதிகளும், முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ருஷிகள் முத

லிய யாவரும் எனதாக்கினைக்குட்பட்டுக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும்பொழுது, யார்தாமெனக்குநிகர்? பலத்திலும், சௌரியத்திலும், அழகிலும் யார்தாமெனக்குச் சரியாவார்? ஒரு காலேதானே நொண்டி? எவ்வுலகத்தாரையும் ஆக்கினைக்குள்ளாக்கு மென்னிலும் மேலோருண்டோ? ஆதலின், அத்தமயந்தி ஒரு காலும் என்னைவிட்டு வேறொருவரை மணம்புரியாள். அவளுக்கென்னை பயித்தியமா? என் கீர்த்தியைப் பன்முறையுங் கேட்டிருப்பாளன்றோ? அவளை நான் உடனே தெய்வலோகம் கூட்டிப் போவேன். அங்கு ரூபத்தி லிவளுக்கிணையாவார் யார்? இந்திராணியே இந்த ராணியின் காலழகுகொண்டவள் தானே. ஆதலால், அவளை நான் மணந்து இத்தெய்வ மாதர்களைப் பங்கப்படுத்துகிறேன். அசேதனர்களாகிய அரம்பை முதலிய ஸ்திரீகள் நான் கொஞ்சம் தாங்கி நடப்பதைப்பார்த்து முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு சிறிப்பார்கள், ஏதோ அவர்கள்தா மழகுள்ளவர்களென்று நினைத்து. இப்பொழுது நான் தமயந்தியைக்கொண்டு அவர்களுடைய கர்வத்தையடக்கி என் பெருமையை நிலை நாட்டுகிறேன். அதோ தெரிகின்றன குண்டினபுரத்துக் கோட்டை கொத்தளங்களும், ஆஸ்தான மண்டபங்களும் நாழிகை யென்னவிருக்கும்? பத்து நாழிகையிருக்குமா பூலோகத்தார் கணக்குப்படி? இதற்குள்ளாகவா சுயம்வர மாகிவிடும்? ஆகமாட்டாது. [போகின்றான்.

[மறுபக்கத்திலிருந்து, இந்திரன், அக்கினி, இயமன், வருணன் வருகிறார்கள்.

இந்திரன்:—தேவர்காள்! பார்த்தீர்களா, நாம் நளன் போல வுருவெடுத்து அவன் பக்கத்திலேயே யுட்கார்ந்தும் அவளறிந்து கொண்டதை?

அக்கினி:—அறிந்துகொண்டதுடன் விட்டாளா? நம்மை வணங்கி நளனைமாலையிட வனுமதியுமன்றோ பெற்றாள் எவ்வளவு அமைவு! எவ்வளவு மரியாதை!

வருணன் :—உயர்குலத்துப் பிறந்த பெண்ணல்லவோ? மேலும் மிகப்படித்தவள். கற்புடையாள்.

இயமன் :—நாம் என்னதான் பரிகைக்கென்றே வந்தபோதிலும், அவள் நம்மைவணங்கி, 'நீங்கள் எனக்குப் பிதா முறை' என்றாளே அப்பொழுதே எனக்கு வெட்கமுண்டாகிவிட்டது.

இந்திரன் :—நாம் பலவாறு நம் வரலாற்றைப் பற்றி வியந்துகொண்டாலும், அந்தத் தமயந்திக்குத் தகுந்தவன் நளராஜன்றான்.

வருணன் :—வாஸ்தவந்தான், ரூபத்தில்மட்டுமோ? குணத்திலும் குலத்திலுமே. என்ன சத்தியசந்தன்!

அக்கினி :—அத்தமயந்தி வேதவிதிப்படி ஒருநாள், என்பத்தினியாவாளே அதுகூட எனக்குச் சம்மதியில்லை. நான் சுத்தனென்று கொள்ளுதல் சந்தேகம். அவளுடைய மனத்தூய்மைக்கு என்றன் தூய்மை எந்தமூலை?

இந்திரன் :—என்னவோ, போனதுபோகிறது. நம் நாட்டிற்றான் ரூபமுள்ள மாதர்கள்; பூலோகத்திற் கிடையாதொன்றெண்ணி யிருப்போமன்றோ இங்குவாராதிருந்தால்? வந்ததனால் அஃதொன்று தெரிந்தது. நம்ம நாட்டில் யார்தாம் தமயந்திக்குநிகர்?

இயமன் :—ஒருவருமில்லை. ஆடவர்களிலேதாம் நளனுக்கு ஈடாரிருக்கிறார்?

வருணன் :—என்ன தவமியற்றியிருந்தோமோ இத்தலைய தம்பதிகளைத் தரிசிக்க? கண்டாலும் ஒருவன் கலிநீங்கும். பார்த்தாலும் பாவம்போகும்.

கலி வருகின்றான்.

கலி :—அதோவருகிறவர்கள் யாவர்? தேவேந்திரனோ? ஆம் அவன்றான். மற்றவர்கள்? (யோசித்து உற்றுப்பார்த்து) தரு

மன்-வருணன்-அக்கினி. இவர்கள் பூலோகத்திற்கெங்கு போயிருந்தார்கள்? ஓகோ! சுயம்வரத்திற்கோ? ஆம். நாரதமுனி சொன்னாரே. அவர்சொன்னபடியே அவமானப்பட்டுத் திரும்பினார்களோ? நல்லது கேட்போம். (தேவேந்திரனைநோக்கி) அ, ஆ! தேவேந்திரா!

இந்திரன் :—ஓ, ஓ! சனீசுரபகவானே! எங்கே இப்படிப் பூலோகத்திற்கு? வெகுவிரைவாகப் போகிறீர்களே என்னவிசேஷம்?

கலி :—ஆம். பூலோகத்திற்குத்தான். நீங்கள் விரும்பிச்சென்று வெறுங்கையர்களான தமயந்தியின் சுயம்வரத்திற்குத்தான்.

இந்திரன் :—அப்படியா? ஆனால், நீரும் எங்களுடன் திரும்பிவிட்லாம். வாரும் ஊர்போய்ச்சேர்வோம்.

கலி :—என்னப்படி? நடந்ததென்ன? உங்களுக்கில்லையென்று ஆனதனாலேயோ?

இந்திரன் :—எங்களுக்குமில்லை; உமக்குமில்லை. வாரும் போவோம்.

கலி :—என்னசமாசாரம்?

வருணன் :—சமாசாரமென்ன? தமயந்தி நளனென்னுமொரு மண்ணரசனை மணந்துவிட்டாள்.

கலி :—(கோபத்துடன்) அ, ஆ! அப்படியா தேவர்களே? நீங்கள் தேவர்கள் நாடிப்போயும் அம்மானுடப் புழு உங்களைப் புறக்கணித்ததா?

இயமன் :—கோபியாதீர் கலிபுருஷரே! நாங்கள் சும்மா அத் தமயந்தியின் கற்பைப் பரிசோதிக்கச் சென்றிருந்தோமேயன்றி உண்மையாய்க் காதல்கொண்டுபோகவில்லையே. மேலும், தேவர்களாயிருந்காலென்ன? அங்ஙனவக் கிடைவாரெவர்?

கலி :—இயமதர்மராஜனே! நன்றுகூறினீர்! எட்டாத திராக்ஷை புளிக்குமென்பதுபோலக் கருதிச்சென்ற கன்னிகை தவறியபின் சற்பைக் காணவந்தோமென்று சவுரவங் காப்பாற்றிக்கொள்கிறீர்களோ? மேலும், அந்நளனுக் கீடாவாரெவரென்கிறீரே. என்னதானிருந்தாலும், இந்திரனுக்கீடாவானே? நீங்க ளெப்படித்தா னிவ்வவமானத்தைப் பொறுத்தீர்களோ? நான் சகியேன். நானிப்பொழுதே பூலோகஞ்சென்று அவ்விருவரையும் படாதும் படுத்திவைக்கிறேன். அப்பாவையையும் அவ்வரசனையும் கதறடியா விடில் நான் கலிராஜனோ? என்முகத்திலுள்ளது மீசையா? (மீசையை முறுக்கிக்கொள்கிறான்) பார்க்கிறே னிவர்கள் வாழ்வதை.

இயமன் :—கலிராஜனே! கோபந்தணியும், பதறவேண்டாம். 'பிச்சைக்காரன் பேரிலா ப்ரம்மாஸ்திரந் தொடுக்கிறது?' அவர்களோ மானிடர்கள். நீரோ தேவர்களா யாட்டுவிக்கும் சூத்திரதாரி. உமக்கு அவர்களொருபொருட்டா? கொசு மொய்க்கிறதென்று கோடாரி கொண்டா பிளக்கிறது? தட்டிவிடவேண்டியது தானே?" மேலும், அவள் மானிடப்பெண். உமக்குப் புத்திரி முறையில்லையோ? அவளை மணக்கலாமா? இந்தக் கேள்வி அவள் கேட்டதற்குத் தான் மறுமொழிசொல்ல வாயெழாது வந்துவிட்டோம். ஆதலால், சொல்வதைக்கேளும். திரும்பும். நம் நாடு போகலாம்.

கலி :—அண்ணா! உமது தர்மப் பிரசங்கங் கேட்டுக்கேட்டு காது புளித்துப்போயிருக்கிறது; போதும். இந்த மானிடப்புழுவா நமக்குப் புத்தி புகட்டுகிறது? நீதி சாஸ்திரமோதுகிறது? நல்ல திருக்கட்டும். நீங்கள் யார் என்ன சொன்னபோதிலும், நான் இப்பொழுதேபோய் அவர்களுக்கிடுக்கண் விளைப்பேன்.

இயமன் :—கலிராஜனே! நீர் எவ்விதத்திலும் அவ்வரசனுக் கிடில்லை. வீணேபோய்க் கெடாதேயும். அத்தம்பதிகள் மகாசீலர்கள். மேம்பாடுள்ளவர்கள். தருமமே உருவெடுத்தன்னவர்கள். அவர்களிடத்துத் தவறு கண்டுபிடித்தலசாத்தியம். குற்றமில்லாதபொழுது அவர்களை வருத்துவீராகில் உம்மை நான் சாதாரணமாய் விடமாட்டேன். சாக்கிரதை. ஈசனாணையைத்தப்ப யாவராலுங் கூடாது. பார்த்துப்பிழையும்.

கலி :—குற்றங்காணாது தொடேன். குற்றங்காண எவ்வளவு காலமாயினுங் காத்திருந்து துன்பப்படுத்துவேன்.

அக்கினி :—சனீசுவரபகவானே! வீணே கெடாதேயும். திறனிருக்கிறதென்று தெறிக்கலாகாது.

கலி :—நல்லது. உங்கள் புத்தி யெனக்குவேண்டாம். வந்ததை யனுபவிக்கிறேன். நீங்கள் போய்வரலாம்.

இந்திரன் :—நல்லது, தேவர்காள்! நாம்போகலாம் வாருங்கள். 'கெடுவான் கேடுநினைப்பான்.'

[இந்திரன், அக்கினி, இயமன், வருணன், போகிறார்கள்].

கலி :—(தனக்குள்) பார்த்தாயா, இந்த அரசன் செய்தமோசத்தை? நான் கால்நோவத் தெய்வலோகத்திலிருந்து அவசரமாய் வருகிறேன். இந்த நளராஜன் நான் விரும்பி வந்த தமயந்தியுடன் கூடிக்குலாவிக்கொண் டிருக்கிறானே! அடாபாவி! நான் தொடக்கருதிய கையை நீ தொட்டாய்விட்டதா? நல்ல திருக்கட்டும். நீயுமவளும் வாழ்கிறதைப்பார்ப்போம். தேவர்கள் முன்னிலையிற்கொண்ட சபதத்தை நிறைவேற்றாது விடுவேனா? ஆனால்,— அவர்கள் பயமுறுத்தினார்கள்! ஒருகுற்றங்கூட வியற்றாமல் மானுடராயிருக்க முடியுமா? ஒருகால் அப்படியிருந்தார்கள்—அப்பொழுதென்னசெய்கிறது? என்வாயிழக்கவேண்டிவருமன்றோ? அடடா! அவர்கள்போலவே

நானும் ஏன் சும்மா இருந்திருக்கக்கூடாது? ஏன் கோவிக்கவேண்டும்? அவளோ நளனுக்கு மாலையிட்டு விட்டாள். இனி நாம் புநர்விவாகம் செய்துகொள்ளப் போகிறோமா? ஆயின், அவர்களை வருத்துவதிற் பயனென்ன? புத்தியில்லாததால் கோவித்தேனே, அதை வெளிவிடாது மனத்திலேயே வைத்துக்கொள்ளக்கூடாதா? ஐயோ! வாயாற்கெட்டேனே!

“ யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்காற்
 சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு” (உ)

என்றதை மறந்தேனே! நல்லது, எஃது எப்படியானாலுஞ்சரி. நாம் சொன்னவார்த்தையை நிறைவேற்ற வேண்டியதுதான். அவர்கள் மகாசீலர்களென்று தேவர்களே புகழ்வதனாற் குற்றங்கண்டு பிடிப்பது கடினமாகவேயிருக்கும். ஆதலால், அவர்கள் பக்கத்திலேயே எப்பொழுதும் காத்திருந்து, அணுவளவேனுந் தவறு கண்டவிடத்துப் பிரவேசித்து நாம் சொன்னவண்ணம் முடிக்க வேண்டியதுதான். ஐயோ! எவ்வளவு காலமாகுமோ குற்றங்காண? இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுக் காணுங் குற்றந்தான் எவ்வளவு அற்பமாயிருக்கவேண்டும்? அவ்வற்பக் குற்றத்திற்காகவோ இடுக்கண்விளைப்பது? மனதுதான் வருமா? ஐயோ! வாயாற் கெட்டேனே! வாய்பதறுவதனால் வருங்கேடுபோலும் ஈது! இக்கேட்டினின்றும் இனியாகிலும் தப்பவேண்டும். நல்லது. இனி வீணாய்ப் புலம்புவதிற் பயனில்லை. ஆதலின், நம் காரியத்திற்கு ஆரம்பிக்கவேண்டியதுதான். எவ்விதம் முடியுமோ? போய்ப்பார்க்கிறேன். . போகிறான்.

இரண்டாங்களம்.

இடம்: குண்டினபுரத்திலரண்மனையடுத்த சிங்காரவனம்.

காலம்: மாலை.

பாத்திரம்: தமயந்தி.

தமயந்தி:—(நளன் படத்தை உற்றுநோக்கி) அ, ஆ! இந்த அதிஸுந்தர புருஷரைத் தலைவராயடையப்பெற்ற என்பாக்கியமே பாக்கியம்! இவ்வளவு அழகும்-அறிவும்-ஐந்தஸ்தும்-ஆண்மையுங்கூடிய புருஷரையடைதல் சாமானியமா?

"பண்புடைய குலப்பிறப்பும் பழிப்பில்லாப் பேரழகும் பரந்த கேள்வி
நுண்பொருளை நீரொழியப் பாலுகரு மன்னம்போ னோக்கித் தீரு
மொண்பொருளு மிந்நான்கு முடையாரைக்கிடையாதிவ் வுலகந் தன்னிற்
பெண்பெறுகை போலிந்தப் பெரியதுயர் தானுண்டோ பேசுங் காலே" (௧)

என்று சொல்லியிருக்கும் பொதுவியலுக்கு வியக்காகவன்றோ நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது? ஆ, எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது இப்படமே! (உன்றிப்பார்க்கிறாள்.)

பின்புறத்தில்-நளன்-பிரவேசிக்கிறான்.

நளன்:—(மெதுவாய்) அ, ஆ! இவள் ஏதோ தானே பேசிக்கொண்டிருக்கிறாள் போலிருக்கிறதே!—ஓ! ஏதோ ஒரு படத்தையன்றோ பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறாள்? ஆ! எவ்

வளவு அழகாயிருக்கிறது இப்பொழுதுள்ள இவள் தோற்றம்! நாம் வந்ததைக்கூடக் கவனித்திலள். நல்லது, நாமும் மறைவாகவே கொஞ்சநேரமிருந்து அப்படத்தின் வரலாற்றையுந் தெரிந்துகொள்வோம். மேலும், அவள்தான் நம்முடன் ஒரு வார்த்தைசொல்லவே அருமையாயிருக்கிறது. இப்பொழுதாவது இவளுடைய வசனமிருதத்தை நஞ்செவி வழிப் பருகுவோம்.

(மறைவாய்நிற்கிறான்).

தமயந்தி :—அ, ஆ! என்ன அழகு! இந்த அருள் நோக்கொன்றே போதுமே!

மாரனிவரோ மதியோ விவர்வதனம்
வீரமோ வெற்றி மிளிர்புயங்கள்—பாரையோர்
செண்டாடி நின்றுமினிச் சிந்திக்கு மென்னையுமே
பெண்டாளும் மன்னவரோ பேசு. (ச)

ஏதோ, நானாவது, எனது பெரியோர்களாவது, முற்பிறப்பிற் செய்த தவப்பயனால் நமக்கிந்த மகாபுருஷர் கிடைத்தாரே யன்றி வேறில்லை.

நளன் :—(தனக்குள்) ஆ! அது நம்படந்தான் போலிருக்கிறதே!

தமயந்தி:—அந்த அன்னப்பறவை கூறியவன்றே அவரிடத்துக் காதல்கொண்டேன். அப்பொழுதே, 'ஐயோ! அத்தகைய புருஷர் நமக்குக் கிடைப்பாரா? நாம் அவருக்குத் தகுந்தவளா?' என்றுவிசாரமுற்றிருந்தேன். பிறகு, அவர் தேவராஜனுக்காக என்னிடம் தூதுவந்தகாலத்தில் அவரழகைக்கண்டு, அன்னம், பறவையினமாதலின் அழகைத் தக்கபடி தெரிந்து சொல்லவில்லையெனத் தீர்மானித்தேன். ஏதோ, என்றவப்பயனால், அப்புண்ணிய புருஷரையடைந்தேன். அன்றுமுதல் இன்றுவரை அவருடனுறைந்தே வருகிறேனாயினும், அவர் வனப்பானது

என்னையறியாது நாளுக்குநாள் அதிகரித்துக்கொண்டே வருகிறது. இப்படியும் ஒருவருடைய அழகுவளருமா? அப்படி வளர்கிறதென்கிற உண்மையை இப்படமேகாட்டுகிறது. அ, ஆ! அவர் குறுநகையால் மிளிரும் முகம் அப்படியேயிருக்கிறதே! (உற்றுநோக்குகிறாள்)

நளன்:—(நினைக்கிறான்) அ, ஆ! இம்மாதரசி, என் படத்தைப்பார்த்தே ஆனந்தித்துக்கொண்டும், என்னை மணந்த பெருமையையே பேசிக்கொண்டு மிருக்கிறாள். இவைதன்றோ கற்புடைய மங்கையரி னிலக்கணம்? தம் கணவருடன் கூடியிருக்கும்பொழுது களித்திருந்தும், அவர் தனித்தகாலையில் அவரையே நினைந்து, அவருடைய கீர்த்தியையும் வனப்பையும் வியந்துகொண்டாவது, அவருக்குபயோகமான காரியங்களைச் செய்துகொண்டாவதிருப்பார்கள். இவ்விதமே, நான் பிரிந்திருக்கும் சிறிதுநேரமும், வேறு விஷயங்களில் மனத்தைச் செலுத்த வியலாது, என் படத்தையே பார்த்து வியந்துகொண்டிருக்கிறாள். அந்தோ! இந்தவண்ணந் தீட்டப்பெற்ற பலகையின் பாக்கியமெனக்கில்லையே! என்னுடன் ஒருவார்த்தைகூடப் பேசமாட்டேனென்கிறாளே! ஒரு பத்துவார்த்தைகள் நான் பேசினால், அவள் வெகு சிரமத்துடன் ஒரு வார்த்தை சொல்கிறாள்! எப்பொழுது அவள் வாயில் வார்த்தை வருமென்று வாயையே பார்க்கவேண்டியிருக்கிறதே! இப்பொழுதோ, இந்தப் படத்துடன் சண்டமாருதமாய்ப் பேசுகிறாள். அந்தோ! என்னுடன் இதிற் பாதிப்பேச்சேனும் பேசக்கூடாதா? இவள் பேச்சையே கனியாமலும், மறுமொழிகூறுமலுமிருக்கின்ற உணர்வற்ற பலகையினுடனே சம்பாஷிக்கவேண்டும்?—ஆனால், அஃதோருலகவியற்கையே. நம்முடைய முகத்தையே ஆவலுடன் நோக்கிக்கொண்டிருப்பவர்களுடன் நாம் பேசுகிறதில்லை. அவர்களைப் புறக்கணிப்போம். நம்மைக் கவ

னியாது போகிறவர்களுடன் தொடர்ந்து தொடர்ந்து உரையாடுவோம். அவ்விதமே போலும். அட! என்னைப் போலெழுதியுள்ள ஒரு படத்திற்கிந்தக் கொண்டாட்டம்! அதற்கே மூலகாரணமாகிய எனக்குத்திண்டாட்டமா? ஆம். எப்பொழுதும் போலிமனிதர்கள் தாமே பயனடைகிறார்கள்.

தமயந்தி:—ஆ! நான் இவரைப் பெறவேண்டுமேயென்று கொண்ட கவலையையும், சுயம்வரத்திற்கு முன்னிரவில் நான் பட்டபாட்டையும் நினைத்தால் அம்மம்ம! அளவுண்டோ? அதுதான் தருணமென்று மன்மதனுமன்றோ கருணையில்லாது என்னைக் கலங்கச்செய்தான்?

காதலர்ப் பிரிந்து வாழுங் கன்னியர் தமையே நாடி
வாதைகள் பலவுஞ் செய்து வதைத்திடு மனங்கா வென்றன்
நாதர்தம் மருளா லின்று நலம்பெறு மமய நீயும்
பேதுகொண்டொளித்தல்தானும் பேடிய ரியல்பதன்றோ? (ரு)

என் நாதருடைய அழகையும், வீரத்தையுங் கண்டு கரந்தனையோ? உனது ஆண்மையே ஆண்மை! பேதையரை வருத்தும் பேடிதானோ நீ? இதோ என் காதலருடைய ஆண்மையைப் பார்த்தேனும் போடா! முகத்தின் கம்பீரத்தை கண்ணுற்றுக் களிப்படா! (படத்தை நோக்குகிறாள்.)

நளன்:—(தனக்குள்) ஐயோ! இந்த மதுரமானவார்த்தைகளை என்னிடத்துச் சொல்லக்கூடாதா? நான் கேட்டு ஆநந்திக்கக்கூடாதா? இவ்வளவு காதல்கொண்ட என்னுயிர்நாயகளுக்கு, என்னைக்கண்டால் லஜ்ஜையுண்டாகிவிடுகிறதே! என்செய்வேன்? ஆனால், இவள் உத்தம லக்ஷணங்களோடு கூடிய முக்த்தையாதலின், நாணம், அச்சம் முதலியன இருத்தல் ஸகஜமே. இவ்விதம், நாணத்தோடு தயங்கித் தயங்கிப் பேசிக்கொண்டும், கூசிக் கூசி நெருங்கிக்கொண்டு மிருக்கும் தமயந்தியுடன் பழகுவதும், விசேஷ இன்பமாகத்தானிருக்கிறது. மேலும்,

இவ்விதமிருப்பவர்களின் காதலும், அன்புமே நீடித்து நாளுக்குநாளதிகப்பட்டுக்கொண்டும் வரும்; ஏனையோ ரன்புங் காதலும் நீடித்திரா.

நாணிமிகத் தலைகுனிந்து நளிர்நோக் கெய்தி
 நயந்தனையு நாரியரின் காதல் நாதன்
வேணியிருந் திழிந்துவளர்ந் துயர்ந்து வாழும்
 வியன்கங்கை விளங்குதல்போல் விளங்கு மன்றி
வீணினிற்பன் மொழிபகர்ந்து விரசங் காட்டி
 விலகிடுமவ் விலைமகளிர் காத லோதான்
காணிலொரு பெருவெள்ளந் தோன்றி மற்றைக்
 கணந்தனிலே வறண்டிடுமோர் கான்யாறுமே. (௪)

தமயந்தி:—அந்தோ! இத்தகைய மணவாளருடைய மனத்தை மகிழ்விக்கும்படி வார்த்தை யாடுவோமென்றால் நாணமென்னும்பேய் பிடித்தாட்டுகிறதே! அதனால், அவரென்னவெண்ணுகிறாரோ? ஆயின் தீரக்கற்ற திவாகரராதியின், 'நாணெனப்படுவது நாரியரணிகலம்' எனத்தெளிவார். இருந்தாலும், கிடையாப்பொருளாகக் கிடைத்த என் காதலரை நான் களிப்பிக்கவேண்டாமோ? அவரைப் பிரிந்திருக்கும்பொழுது, அவரிடம் எத்தனையோ சொல்லவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். அவரைக் கண்டவுடன் அத்தனையையும் மறந்து விடுகிறேனே! என்செய்வேன்? இவரழகைக் காணும்போதெல்லாம், 'நான் இவருக்குப் பாத்திரையல்லேன்' என்ற எண்ணமதிகரிக்கிறதே! அப்படியிருக்க, என் மாற்றத்தினாலாவது அவரை மகிழ்விக்கவேண்டாமோ? (ஆலோசிக்கிறாள்)

நளன்:—(தனக்குள்.) அ. ஆ!. 'ஏதோ நற்பாக்கியம் இவள் கிடைத்தாள்' என்றும், 'நாம் அவளுக்கீடல்லமே' யென்றும், நான் சிந்தித்திருக்கும்பொழுது, இத்தையனல்லா ளிவ்விதங் கூறுவது வியக்கற்பாலதே! ஆயின், இவ்வித

மிருத்தலே மேன்மை. அப்பொழுதே ஒருவரிடத்தொருவர்க்கன்பு அதிகப்படும். இருந்தாலும், இவள் என்னைப் பற்றி இவ்வளவு கொண்டாடக் காரணமில்லையே? ஆனால்,

துன்பமு மின்பமாய்த் துலக்கித் தோன்றிடும்
புன்மையு மேன்மையாய்ப் புகழ்பெற் றோங்கிடு
மன்மத னிரதியென் மதிப்பு மெய்திடு
யன்பெனு மொருகட லணைக டக்கினே. (எ)

தமயந்தி:—(படத்தை நோக்கி) என் மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் மன்னவா! நான் ஸரஸமாய்ப் பேசவில்லையே யென்ற வருத்தந் தங்களுக்குண்டோ? ஆயின், நான் காணில்கப்பட்டுத் தடுமாறுகிறேனே! தாங்கள், அந்நாணினின்றும் என்னை விலக்குங்காலத்தில், உமது குமுதச் செவ்வாயை இவ்விதமன்றோ முத்தமிடுவேன்?

(படத்தை முத்தமிடுகிறாள்).

நளன்:—(வெளிப்போந்து) தமயந்தி! (தமயந்தி திடுக்கிட்டுப் படத்தைக் கீழே போட்டுவிட்டு நாணத்தால் கீழ்நோக்கலானாள்). உனக்கு நாணமாயிருந்தால், நான் இதோ உன்னைக் கட்டி முத்தமிடுகின்றேன்.

(தமயந்தியைக் கட்டி முத்தமிடுகின்றான்; தமயந்தி வெட்கித் தலைகுனிகிறாள்).

என் கண்மணி! என்னைக் காணாதபொழுது அந்த அசேதனமாகிய படத்தைப்பார்த்து என்னென்னவோ பகர்ந்துகொண்டிருந்தனையே? இதோ, நானே வந்திருக்கிறேன். என்னுடன் பேசு? ஏன், கீழே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாய்? எத்தனையோ பேசவேண்டுமென்று நினைத்ததாகக் கூறினையே? அவற்றுள் இரண்டொன்றைச் சொல்லு.—மாட்டாயா? நல்லது (படத்தை யெடுத்து) இந்தப் படம் யார் எழுதியது?

தமயந்தி :—(கீழ்நோக்காகவே) என்தோழி மோகனம் எழுதிஞள்.

நளன் :—(தனக்குள்) இனி இவளை இவ்விதந்தான் பேச்சிற்கிழுக்கவேண்டும். (தமயந்தியைநோக்கி) நல்லது. உனக்குச் சித்திரிக்கத் தெரியுமோ?

தமயந்தி :—(புன்சிரிப்புடன்) ஏதோ, கொஞ்சந் தெரியும்.

நளன் :—காந்தாமணி! பார்த்தனையா, என்பாக்கியத்தை! அதிரூப சவுந்தரியத்தோடும், சிறந்த கல்வியோடும், சித்திர மெழுதல் முதலிய உத்தமஜாதிப் பெண்களுக்குரிய கைத்தொழில் நலனும் வாய்க்கப்பெற்ற உன்னை யடைந்த என்னிலும் பாக்கியவந்த ருளரோ? ஆனாற் கலகலப்பாய்ப் பேசமட்டும் மாட்டேனென்கிறாயே! (தமயந்தி அதிக நாணத்துடன் கீழ்நோக்கி நிற்கிறாள்.)

நல்லது, நீ நன்றாய்ப்படித்த நங்கையாயினையே! உன்போன்ற உத்தமஜாதிப்பெண்கள் தங்கள் கணவரிடத்து எவ்விதம் நடந்துகொள்ளவேண்டுமோ, நீ எவ்விதம் நடந்து கொள்வையோ அதை ஒருவாறு சொல். உன் வாக்கினாற் கேட்டானந்திக்க வேண்டுகிறேன். (தமயந்தி புன்னகையுடன் கீழ்நோக்குகிறாள்). பாதகமில்லை. சொல். அதை உன்முகமாய்க் கேட்க அதிக அவாக்கொண்டேன்.

தமயந்தி :—(முறுவலுடன் பாடுகின்றாள்).

மணவினை முடித்தெம் மோடுமகிழ்வுற விளங்குமந்தக் [கொ
கணவரைக்கண்முன் கண்டகடவுளாமெனவுட்கொண்டு
குணமுறினவருமுள்ளக்குறிப்புக்களைத்துங்கூடுந்
தணந்தவர்நோக்காமுந் தூங்கிடாதழிவோமென்றும். (௧)

மக்ப்பெறுசெல்வம்வாழ்வுமகிழ்வுறுபோகமின்னுஞ்
சகப்பிரசித்தம்பின்னைச்சந்தனமலர்கள்காட்சி
புகக்கவர்முத்திலோகப்புனைந்திடுமணிகண்மற்று
மகக்களிப்புடனின்றுனுமனைத்துமேயவராலென்றும்.

நளன் :— (தனக்குள்) ஆ! எவ்வளவு தெளிவாகவும் இன்பமாகவும் பாடுகிறாள்!

தமயந்தி :— காதலராகவன்னர்கால்களைக்கழுவிநானு
மாதனமளித்துப்பாதவர்ச்சனைசெய்துமேத்தி
யாதரவோடுதாபமகற்றிப்பல்பணியுஞ்செய்வேன்
நாதரென்னன்பைநாடிநயமுடன்றழுவிநிற்பார். (௧௦)

பேடியைநோக்கியொன்றைச்செய்யெனக்கணவர்கூறி
லோடிநானதனைப்போழ்தொருநொடியினிற்செய்கிற்
நாடிநானென்னதுநாதர்நடுவணிலாதபொழ்து [மபன்
கூடிப்பேசிடுதற்சென்றன்குமரனதிடத்துமொவ்வேன்.

துணவரதொக்கல்மற்றுங்கணக்கிலாநண்பர்தங்கட்
குணவுடையனைத்துமீந்துபசரித்தவரைப்போற்றி
மணந்தவர்முனியும்வஞ்சமாந்தரைக்காணினுள்ளந்
தணந்தகன்றிடுவேனென்றன்றலைவரேகேண்மினீரே.

நளன் :— அ, ஆ! நன்குரைத்தனை. இப்பொழுதன்றோ என் காதுகளும் மனமுங் குளிர்ந்தன. எவ்வளவு செக்கையாகவும், நுட்பமாகவுங் கூறினை! இஃதன்றோ கல்வியாலாயபயன்! பார்த்தாயா படிப்பிலிருக்கும் நன்மையை? சில மூடர்கள் பெண்களுக்குப் படிப்புக்கூடாதென்பார்கள். கூடாதாயின் உன்போன்ற அறிவுமுதிர்ந்த பெண்களைக் காணலாகுமோ? பெண்களுக்குப் படிப்பு இன்றியமையாததாகும். பத்தினி படித்திருந்தால், பர்த்தாவிற்கு மனத்துயரம் நேரிடும் வேளையில், அவனுக்குப் புத்திபுகட்டி, அவன்விசனத்தைமாற்றிக் களிப்

புறச்செய்வாள், படியாப்பெண்டிரோ, மிடியால் வருந்துங் கணவனைத் தன்னிடியாலும் வருத்துவாள். ஊணுக்கு வழியில்லாத காலத்து நாணின்றிப் பூணும் பூணுக்கு வழிதேடுவாள். இத்தகைய பெண்டிரிலும் பேய் வேறுண்டோ? படிப்பிருந்தாலோ, புருஷனுடைய கஷ்டத்தையறிவாள். தான் கழுத்திற் பூணும் நகையிலும், தன் கணவனிதழிற்றவழும் நகையே பெரிதென நாடுவாள். படிப்பாலாய பயனிம்மட்டோ? பயன்கள் பலவுளவாதல் கசடறக்கற்ற வுனக்கே தெரியுமாதலின் நான் அதிகமாக விவரிக்கவேண்டாம். நீயும் ஏதோ வேற்று ஞாபகமாக விருக்கிறாய்போலும்?

தமயந்தி:—ஒன்றுமில்லையே! தாங்கள் சொல்லிவந்தவனைத்தையுங் கேட்டுக்கொண்டுதானே யிருந்தேன்.

நளன்:—உன் முகத்தைப்பார்த்தாலேதோ யோசித்தவன் போலத் தோன்றியது.

தமயந்தி:—ஆனால், நீங்கள் சொன்னதையுங் கவனித்து வந்தேன்.

நளன்:—ஓ! நீ அஷ்டாவதானஞ் செய்வாயோ? நல்லது. என்னயோசித்துக்கொண்டிருந்தாய்?

தமயந்தி:—வேறொன்றுமில்லை. இவ்விதம் பெண்களுக்கு அறிவுவந்தபிறகு மணஞ்செய்வித்தலும், அவர்கள் மனத்திற்கிசைந்த மணவாளர்களை வரித்துக்கொள்ளு முரிமையும் மாத்திர மில்லாதிருந்தால்?

நளன்:—(தமயந்தியை முத்தமிட்டு) என்கண்மணியே! நீ சொல்வது உண்மைதான். அஃதோர் பெரிய நன்மையே. நல்லது, எங்கே ஏதேனும் ஒரு சிருங்காரப்பதம் பாடு கேட்போம். உன்கண்டம் இனிமையாயிருக்கிறது.

தமயந்தி :—(பாடுகிறாள்)

(௫) இராகம் - தோடி, ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

இன்றுநாளும் உன்னைச்சேர
இறைவனே துறையாகினேன்

அநுபல்லவி.

அன்றென்மனதைக் கொள்ளைகொண்ட
அரசர்தொழுமென் கள்வனே (இன்

சரணங்கள்.

1. ஆழிவளையல் போயவே - யினி
யாழிவளைநிலை தீயவே
மாலையடைந்து வருந்தினேன் - உன்றன்
மாலையடைந்தார் திருந்திலேன் (இன்று)

2. கோலெடுத்தே மன்னர் இறைவனாய் - இச்செங்
கோலெடுத்தாய் என்றன் நிறைகொண்டாய்
மாமலைபிடித் துயர்த்தினை - நன்று
மாமலர்முடித் தயிர்த்தனை (இன்று)

3. நீதியுடைய நிடதர்கோனே - இவ்
வாதையோவினித் தாங்கிடேன்
பீதியேயுடைப் பேதையேன் - எனைப்
பேணுதலுன்றன் பெற்றியே. (இன்று)

நளன் :—([illegible]) ஆ, என் கண்ணே! உன்னிடத்திருந்த மோகத்தால், குடிகளையும், நாட்டையும் விட்டுவிட்டிருக்கிறேனே என்றுகூட யோசியாமல் நெடுநாளிருந்துவிட்டேன். இப்பொழுது நீ பாடியபாட்டால் நினைப்பூட்டப்பட்டேன். என்குடிகளெல்லாம் என்னைக்கண்ணெனக் கருதியிருக்கிறார்கள். ஆதலால், நானிங்கிருத்தல் அவர்களுக்குக் குருட்டுத்தனத்தை யுண்டு பண்ணுமன்

ளே! அவர்கள் ஆயனிழந்த ஆட்டுமந்தையாய் விடுவார்க ளாதலால் இக்கணமே என்நாடுபோகவேண்டும். நாளைக் காலையிலேயே நான் உன் தாய் தந்தையர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு போகவேண்டும்.

தமயந்தி :—(வருத்தத்துடன்) நாதா! அவ்விதஞ் சொல்லக்கூடாது. நானிங்கு தனித்திரேன். தயவுசெய்து தங்களுடனே என்னையு மழைத்துச்செல்லுங்கள்.

நளன்:—காந்தாமணி! உன்னைவிட்டு நான் நெடுநாட் பிரிந்திருக்கத் தரிப்பேனே? இருந்தாலும் வேறு புத்திரபாக்கியங்கூட இல்லாமல் உன்னையே கதியென்றெண்ணிப் பெற்றுவளர்த்தவர்களாகின்றனரே, உன் தாய் தந்தையர்! அவர்களைவிட்டு இருந்தாற்போலிருந்து நீ பிரிந்தால் மெத்தத்தவிப்பார்களேயென்று பார்த்தேன்

தமயந்தி:—(வருத்தத்துடன்) நாதா! தாங்கள் சொல்வது மிகவும் சரியான விஷயமே. ஆனால், என்றிருந்தாலும் பிரியவேண்டியது தானே ஒருநாள்?

நளன் ;—நல்லது. அப்படியாயின், நீ பொழுது விடிந்தவுடனே உனது தந்தை தாயர்கள், தோழிமார்கள், உன்னை எடுத்து வளர்த்த செவிலித்தாயர்கள் முதலியவர்களிடத்தும் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்படச் சித்தமாயிரு. நானும் அவ்விதமே ஆயத்தப்படுகிறேன்.

தமயந்தி:—(வருத்தத்துடன்) நாளைத்தினமேயா? இன்னும் இரண்டு தினங்களிருக்ககூடாதா?

நளன் :—கண்மணியே! அதற்காகத்தான் உன்னைப்பின்னால் வரச்சொன்னது. உனக்கும் திடீரென்று உன் ஜனங்களைப் பிரிவதென்றால் வருத்தமாகத்தானிருக்கும். அவர்களுக்கு மவ்வண்ணமே. ஏதோ, என்னிடத்துள்ள அன்பா லவ்விதம் சொல்லுகிறாயே தவிர அவர்களிடத்து வி

டைபெற்றுப் பிரிந்துவருவது கடினந்தான். நாளடைவி ற்றான் தேற்றிக்கொண்டு வரவேண்டும். நாதோ, இனி ஒருதினங்கூட என்னுட்டைவிட்டுத் தனித்திரேன். உன் னைப்பிரிதல் எக்காலத்திலும் முடியாதாயினும், சம்மதிப் பேன். ஆதலால், சில தினங்கள் கழித்து நீ வந்துசேர்.

தமயந்தி :—நாதா! நான் தங்களைவிட்டுக் கால்விநாடியு முயிர் தரியேன். அதனால், என்னகஷ்ட மிருந்தாலும், தங்க ளுடன் புறப்படச் சித்தமாயிருக்கிறேன். என்னைவிட் டுப் போகக்கூடாது. என்ன, சரிதானா?

நளன் :—நல்லது. அப்படியே யாகட்டும். ஆனால், தாமதிக் கக்கூடாது. சூரியனுடன் நாமும் இரதமேறவேண்டும்.

தமயந்தி :—அப்படியே செய்கிறேன். (போகிறாள்—திரும்பி) நாதா! ஓர் அநுமதிமட்டுங் கொடுக்கவேண்டும்.

நளன் :—என்ன? எதாயினுஞ்சரி. சொல்.

தமயந்தி :—என்னுடன் இளமைப்பருவந்தொட்டு வளர்ந்து வந்த தோழியொருத்தி யிருக்கிறாள். அன்று நீங்கள் கன்னிமாடத்தில் வந்திருந்தபொழுது என்பக்கத்திலி ருந்தாளே—அவள். அவளை நம்முடன் கூட்டிப்போய் அவளுக்குத்தக்க புருஷனைத்தேடி மணம்புரிவித்து, நம் அரண்மனையிலேயே வைத்துக்கொண்டு எனக்கு நடக்கு முபசாரங்களனைத்தும் அவளுக்கும் நடக்கும்படி செ ய்யவேண்டும்.

நளன் :—இதுதானா? தடையென்ன விருக்கிறது? நீத்தினை பேர்களை யென்றாலுங் கூட்டிவா, பாதகமில்லை.

தமயந்தி :—சரி. நான்போய்ச் சித்தமாயிருக்கிறேன்.

நளன் :—தாமதிக்கக்கூடாது. நானும் இதோபோய் ஆகவே ண்டியதைப் பார்க்கிறேன். [போகிறார்கள்.

மூன்றாங்களம்.

இடம்: குண்டினபுரத்தில் வீமனரண்மனையிலந்தப்புரம்.

காலம்: காலைப்பொழுது.

பாத்திரங்கள்: காஞ்சனமாலை, தமயந்தி வீமராஜன்.

வீமன்:—குழந்தாய்! ஆனால், உன் பர்த்தா இப்பொழுதே புறப்பட வேண்டுமென்றதானா சொல்லுகிறார்? இன்னும் சில தினங்களிருந்து போகக்கூடாதோ?

தமயந்தி:—அப்பா! அவரும் தங்களைப்போல ஓர் அரசரல்லவோ? அவர் தம் நாட்டைவிட்டு இவ்வளவு காலமிருந்ததற்கே வருந்துகிறார்,

காஞ்சனமாலை:—அவர் சொல்வது நியாயந்தான். நீ இன்னும் கொஞ்சநாளிருந்து போகக்கூடாதோ?

வீமன்:—பேதாய்! அவளென்ன பதிலளிப்பது? இனி அவள் அவருடைய அடிநிழல்தானே?

காஞ்சனமாலை:—என் கண்மணியே! உனது ஐயர்சொல்வது உண்மைதான். நீ இவ்வளவு புத்திசாலியாகி இத்தகைய அழகும், அறிவும், அந்தஸ்தும் கூடிய அகமுடையானை அடைந்து ஆயுளையும் பெற்று வாழவேண்டுமென்றுதானடியம்மா, நான் இரவும் பகலும் ஈசனைத் துதித்தது! இனியும், ஒரு குறையுமின்றி வாழ்வாய் இருந்தாலும், பெற்றமனம பித்துத்தானேயம்மா! ஐயோ! 'இருபுறம் சேடியர் சூழ்ந்து, ஒருபுறம் திரும்ப ஓராயிரம் சிலதி

யர்கள் கைகட்டி வாய்புதைத்து ஆக்கினைக்கெதிர்பார்த்திருக்க, எறிய புஷ்பசயன மிறங்காமலும், கொஞ்சமேனும் கண்கலங்காமலும், பாதுகாத்தேமே! இப்பொழுது, இடம், பொருள், ஏவல் யாவும் புதியனவாகவுள்ள விடத்திற்குப் போகிறாயே, என்று மனம் தளர்கிறது. ஆனால், அவ்வரசர் நற்குணமுடையவர். உன்னுடைய முகம் கோணக்காணார். இருந்தாலும் எங்களுக்கு வருத்தமாகத்தானே அம்மா இருக்கும்?

தமயந்தி :—அம்மா! (வருத்தத்துடன்) தங்களைப்பிரிய எனக்கு மனம் வருமா? நினைக்கும்பொழுதே என்மனம் பதைக்கிறதே! ஆயினும், என் கடமையை நான் நிறைவேற்றவேண்டாமா? ஆதலால், நீங்கள் கொஞ்சமேனும் கவலைப்படவேண்டாம். ஏதோ நான் வேற்று நாட்டிற்குப் போய்விட்டேன் என்றும், தூரதேசமென்றும் எண்ண வேண்டாம். நான் இங்கு அடிக்கடி வருகிறேன். நீங்கள் பார்க்கவேண்டுமானால், ஒருகிள்ளையின் கழுத்தில் ஓலையைக்கட்டி யனுப்பினாலும் உடனே அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு வந்து சேர்வேன். தாங்கள் என்னைப் பெற்று வளர்த்த பெரும்பேற்றிற்கு இந்தக்கைம்மாறுகூடவா நான் செய்யாது போவேன்? விசனப்பட வேண்டாமம்மா.

காஞ்சனமாலை :—அம்மா! நீ இவ்வளவு தூரம் நேர்த்தியாய்ச் சொல்லிவிட்டாய். உன்னுடைய வார்த்தைகளைக்கேட்கும்பொழுதே இந்த மதுரமான வார்த்தைகளை இனி என்று கேட்கப் போகிறேமோ வென்று விசன மென் தொண்டையிலடைக்கிறதே! நினைக்குமுனனே கண்ணீர் என் கண்ணைப் புதைக்கிறதே! வாயில் வார்த்தை தடுமாறுகிறது. என்செய்வேன்? நீ உன் கணவனிடம் போகவேண்டியது நியாயந்தானென்று ஒரு பக்கந் தோற்றுகிறது

ஐயோ! எங்களுயிருக் காதாரமாகிய உன்னைவிட்டு எவ்வாறு உயிர் தரிப்போமென்று ஒருபக்கம் தோற்றுகிறது. என்ன செய்வோம்? இனி ஒரு நல்லநாள் பெரியநாளென்றால் யாரை உத்தேசித்துக்கொண்டாடுவோம்? என் கண்ணே! ஒரு வருஷத்தில் எந்த நாள் வந்தாலும், நம்மூரில் எந்தத்திருவிழா வந்தாலும், எந்த அரும்பொருளைக்கண்டாலும் உன்னினைவு வருமே! நிலா நாள் வந்தால், உன்னுடைய தோழியர் குழாத்துடன் நீ விளையாடுவது நினைவிற்குவரும்! இருள் நாள் வந்தால், ஒளிந்திருந்து உன்தோழியரைப் பயமுறுத்துவையே அது நினைவிற்குவரும்! மல்லிகை பூக்குங்காலத்தில் உன் கூந்தல் என்முன்வந்து நிற்குமே! பூங்காவனத்திற் கினிப் போகேன்! ஆஸ்தான மண்டபத்தி லடியெடுத்து வையேன்! உன்கன்னிமாடங்காணேன்! இனிநல்லபடுக்கைகொள்ளேன்! இவ்வளவு செய்தும் அவையாவும் உன்னைப்பிரியும் பிரிவிற்காறுதலாமோ? (விலாபித்துப்பாடுகிறாள்).

இனியே தெனக்கு முளதோ விகத்தி லுனையே
    பிரிந்து மகளே
தனியே யுழன்று தளர்வுற் றிருந்து தரியே
    னினிப்பு வியின்மேல்
கனிவாயி லுற்ற நகையும் முகத்தி னெழிலுங்
    கடைக்க ணரியு
மினியென்று காண்ப னிதுவோவு னன்னை தனைநீ
    மதிக்கு மியல்பே. (௰௫)

அன்றுநம் மமைச்சர் தாமு மழைத்திட வழுது நீயுஞ்
சென்றிடே னுன்னை யன்றிச்சென் றிடேனன்னேயென்று
யின்றையுன் றலைவனுன்னை யிங்கு விட்டகல்வா யென்று
லுன்றனை யீன்ற நானு முடன்வர வேண்டா யென்னே?
(மூர்ச்சையாகிறாள்).

தமயந்தி:—(அன்னையை யெடுத்துத்தேற்றி) தாயே! நீயேனிவ்வளவு வருத்தப்படவேண்டும்? என்னை வளர்த்துச் சீராட்டிப் பாராட்டி, என்பொருட்டே இராத்திரியிலே வெறுத்தும், பகலில் நல்லுணவருந்தாமலும், எப்பொழுதும் பத்தியமிருந்தும், என் நன்மைக்காகவே விரதமிருந்தும், ஈயெறும்பு வாராது பாதுகாத்தும், உன்வயிற்றை யுங்குறைத்து என்னைவளர்த்து, என்பொருட்டு நேரிடும் பொல்லாப்புக்களனைத்தையும் பொறுத்தும் வளர்த்த வென்னம்மா! உன் மனங்கோண நான் சகிப்பேனோ? நீ தளராதே. தாய் செய்யுமுபகாரத்திற்குக் கைம்மாறு செய்தலுங்கூடுமோ? அதைவிட, நமக்கு ஜீவாதாரமாகிய நீரை வஞ்சகமின்றி வலியக்கொடுக்கும் மேகத்திற்கு அதிசுலபமாய்க் கைம்மாறு செய்துவிடலாம். (பாடுகிறாள்).

"ஈன்று வளர்த்த தாய்தந்தைக்
கெவரே கைம்மா றியற்றிடுவார்
ஆன்ற மதலை நாறுவய
தளவு மடிமைத் திறப்பூண்டு
மூன்று புவனத் துள்ளபொருண்
முற்று மளித்து முறைமுறையே
ஏன்று வழிபா டியற்றிடினு
மொருநாள் வளர்த்தற் கிணையாதே." (௰௫)

ஐயோ! இத்தகைய தாயின் மனம்வருந்த நடக்குங் குழந்தைக்கு, இன்ன நரகந்தானென்றும், இன்ன அனுபவந்தானென்றும், மூதறிவுடையோர் விதித்திலர், அவ்விதக் குழந்தைகளிருக்க முடியாதென் றெண்ணியேபோலும்! அத்தகைய பாதகத்தையோ நான் செய்வேன்? அம்மா! என்னை மன்னித்து, உன் மனதையுந் தேற்றிக்கொண்டு எனக்கு உத்தரவுகொடு. நீ நமது அப்பாப் பக்க

த்தி லிருக்கவேண்டியது இன்றியமையாதது. (பாடுகி-றாள்.)

தாயொடு தந்தை சுற்றந் தநயரைப் பிரிந்திட்டாலும்
ஆயவர்ழ் வனைத்தும் பாழா யாருயிர் துறந்திட்டாலும்
நேயமா யிருந்துவாழ்ந்த நேரிழை தனக்குக்கொண்ட
நாயகற் பிரிதலாமோ நவில்கவெற் பெற்றவன்னே!

வீ[illegible] :—காஞ்சனம்! குழந்தை தன்னுடைய கடமையை உனக்குக் கூறுவதுபோற் குறிப்பித்து விட்டாள். ஆதலால், இவ்விதம் ஒருவரோ டொருவர் துயரப்படுவதிற் பயனென்ன? அரசரோ போகவேண்டு மென்கிறார். நாழிகையும் ஆகிறது. இனி நாம் துயரப்படுவதென்றால், நம் துயரமென்றுதான் முடியும். நம் துயரக்கடலுக்கு அழிவேது? நாம் தாம் அக்குழந்தைக்குப் பாத்தியஸ்தர்களென்று எண்ணியிருந்ததே பேதைமையன்றோ? அவ்விதம் உரிமைகொண்டாடுங் காலஞ் சென்றுவிட்டது இனி அனுபவிக்கப் பாத்தியம் பெற்றவரை அவள் சேரவேண்டியது நியாயந்தானே? திருமகள் திருப்பாற்கடலிற்பிறந்தாள். எனினும், திருப்பாற்கடலுக்கென்ன வுரிமை? உரிமைபெற்ற திருமாலை யடைந்தாள்! ஆனால் அத்திருப்பாற்கடலுக்கு ஒரு பாக்கியம் கிடைத்தது; தன் பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையையும் தன்னிடத்திலேயே வைத்துக்கொள்ளும்பாக்கியம். நமக்கு அஃதில்லை. சாதாரணமாய்ப்பார். ஒரு மல்லிகைக்கொடியானது, தோட்டக்காரனால் நீர் வார்க்கப்பெற்று, கொழுகொம்பிடப்பட்டு, அக்கொழுகொம்பி னாதரவாற் படர்ந்து அரும்பி மலர்கிறது. இருந்தாலும் அம்மலர் அதிலேயே தங்குகிறதா? அனுபவிக்கத் தக்கவர்களன்றோ அனுபவிக்கிறார்கள்? அக்கொடி, 'நான் வளர்த்தேனே, என்னிடத்திற்றா னிருக்கவேண்டும்' என்கை பேதைமைத்தன்றோ?

அதுபோலவே, நம்மலர்போன்ற தமயந்தீ, அனுபவிக்க உரிமைபெற்ற நளராஜருடன் போவதை நாமேன் கொடியராயிருந்து வருந்தித் தடுக்கவேண்டும்? என்றைக்குமே பெண்ணைப்பெறுதல் பெருந்துன்பந்தான். பிறந்தால், வளர்த்துத் தக்க மணவாளனைத் தேடிக்கொடுக்க வேண்டுமேயென்னும் விசாரம். பிறகு, இளவயதுமுதல் அருமையாய்வளர்த்த பெண்ணைப்பிரியும் விசாரம். பிறகு, அவள் கணவன் சொற்றவறாது நடந்து, 'இவள் நல்ல குலமகள்' என்று கணவனைச் சேர்ந்தவர்களும், மற்றுமுள்ளவர்களும் கொண்டாட வேண்டுமேயென்னும் விசாரம்.' இவ்வண்ணம் முற்றும் விசாரந்தான். அதிலேயும், (விசனப்பட்டுக்கொண்டு) புத்திரசம்பத்தில்லாத நம்போலியர்களுக்கு மிகத்துயரமாய்தானிருக்கும். இருந்தாலும், நடக்கவேண்டிய காரியம் நடக்கவே வேண்டும். அபசகுனம்மாதிரி அழக்கூடாது. தேற்றிக்கொள். குழந்தைக்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களை மறவாது எடுத்துக்கொடு.

காஞ்சனமாலை :—அம்மா, தமயந்தி! ஐயோ—அதோ சீவனற்று நிற்கிற உன் தோழி மோகனத்தையுமா விட்டுப்போகிறாய்? ஐயோ—உன்னைக் காணாவருத்தத்துடன், அவள் கோலத்தையும் நான் பார்த்துச் சகிப்பேனா? அவள் உயிரிழந்தாலு மிழப்பளே!

தமயந்தி :—அம்மா! நானவளை யவ்விதம் விடவில்லை. அவளை என்னுடன் கூட்டிப்போக என் நாயகரிடம் அனுமதி வாங்கிவிட்டேன். அவளைத் தக்கபடி வைத்து நடத்துகிறேன். நீ கவலைப்படவேண்டாம்.

காஞ்சனமாலை :—அப்படியா? அவர் அனுமதிகொடுத்தாரா? ஆனால், அவர் கொடுக்கக்கேட்பானேன்!

சேவகன் வருகிறான்.

சேவகன் :—ஸ்வாமி! நளமகாராஜர் தமது வரவைத் தெரியப்படுத்தச்சொன்னார்.

வீமன் :—நல்லது, வரட்டும். [சேவகன் போகின்றான்

(ஆசனம் எழுந்து) தமயந்தி! உனது சாமான்கள் யாவற்றையும் மறவாதெடுத்துக்கொள். அநேக சேனைகள், பரிசுகள், சீர்கள், வேலையாட்கள், நகைகள் முதலியன நான் உன்னுடன் அனுப்புகிறேன்.

தமயந்தி :—(கண்ணீர்விட்டு) அப்பா! தங்களை நான் எவ்விதம் விட்டுப்பிரிவேன்? (வீமனும் கண்ணீர்விடுகிறான்)

காஞ்சனமாலை :—குழந்தாய்! என்னசெய்கிறது? அழுவதிற் பயனில்லை. கண்ணைத்துடைத்துக்கொள். பிறப்படும்பொழுது அழவேண்டாம். வா போகலாம். [போகிறார்கள்.

நளன் வருகின்றான்,

(வீமனை நமஸ்கரிக்கிறான்.)

வீமன் :—கல்யாணமுண்டாவதாக! வாருங்கள். உட்காருங்கள். குழந்தை தாங்களூருக்குப்போக விரும்புகிறீர்களென்று சொன்னாள். தாங்களின்னும் சில தினங்களிருந்து போகக்கூடாதோ?

நளன் :—நான் நாட்டைவிட்டு நெடுநாளாகி விட்டபடியால் இனித்தாமதித்த லமையாது. ஆகவே தங்களுடைய உத்தரவு பெறவந்தேன்.

வீமன் :—ஆனாற்போய்வாருங்கள். நீங்கள் சகலகலையுங் கற்றவர்கள். உங்களுக்கு நான் சொல்லவேண்டியதொன்றுமில்லை. ஆயினும், பெண்ணைப்பெற்ற பேதையேனாதலின், இரண்டொரு வார்த்தை சொல்லத் துணிந்தேன். நாங்கள் மனைவியெங்குழந்தையை மலர்போல் வளர்த்தோம். ஆனால், அனுபவிக்கத் தகுந்தவரிடமே தாம் கொடுக்

தோம். ஆயினும், மலரின் நயங்கூறுதல் மலர் விற்பான் கொள்கையன்றோ? இம்மலர், மோவாமலே குழையும்; வெம்மையின்றியே வெதும்பும்; வெகுளாது. அவள் பசிபொறாள், குழந்தை. ஒருவரை வேலை செய்யென்று சொல்லவுங் கூசுவாள். புத்திசாலியாயினும் பெண்பேதை; படித்துளாளாயினும், பால்ய மாதலின் அந்நிலையில் நிற்றல் கடினம். ஆதலின், அவளைத் தகுந்தவாறு வைத்துக் காக்கவேண்டும்.

நளன்:—மாமா! கொஞ்சமேனும் தமயந்தியைக்குறித்துக் கவலை கொள்ளவேண்டாம். ஆனால், நான் இப்பொழுது சொல்வது சரியன்று, பின்னால் யாவும் நாளடைவில் தங்களுக்கே தெரியும்.

வீமன்:—மகா புத்திசாலி! தாங்களறியாததென்னே? நாங்கள் அவளைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பதை நினையாவண்ணம் அவளும் தாமும் அடிக்கடி இங்குவந்து போகவேண்டும். எனக்கு அவள் ஒரே பெண்தான். ஆனால், அவள் பெண்ணாய்ப்பிறந்தது நல்லதாயிற்று. பிள்ளையாய்ப் பிறந்திருந்தால் எப்படியாயிருக்குமோ? பிள்ளை நல்லவனாகவேயிருந்தாலும், ஒருபிள்ளையுடன்தானே யிருந்திருக்கும். பெண் வாய்த்ததினால், மகா சீலரும் குணசாலியுமாகிய தாங்கள் எனக்கு மகிமைபொருந்திய பிள்ளையாகக்கிடைத்தீர்கள். ஆகவே, உத்தமமான பெண்ணொன்றும், பிள்ளையொன்றும், ஆக இருவராகி விட்டீர்கள்.

நளன்:—[illegible] தாங்களிவ்வளவுதூரம் புகழ நேர்ந்தது என் பாக்கியமென்றே நினைக்கவேண்டும். தாங்கள் கேட்டுக்கொள்ளும் வண்ணமே அடிக்கடி வந்து தங்களைப்பார்த்துப்போகிறேன். இப்பொழுது நாழிகையாகிவிட்டது. சீக்கிரம் பயணம்பண்ணி யனுப்பவேண்டும்.

வீமன் :—சகலமும் சித்தமே. எல்லாப்பரிவாரங்களும் ஆசாரவாசலிற் காத்திருக்கின்றன. ஆதலின் நாம் போகலாம். தாங்கள ஊர்சேர்ந்த தினம் முதல் ஒவ்வொரு நாளைக்கு மொவ்வோர் அஞ்சலாள் உங்களுடைய க்ஷேமத்தை யெனக்குவந்து சொல்லவேண்டும்.

நளன் :—அவ்விதமே செய்வேன். எல்லாரும் வந்திருப்பார்களா? நாம் போகலாமா?

வீமன் :—ஆம். போவோம். [போகின்றார்கள்.

முதலங்கம் முற்றிற்று.

———

அங்கம்—உ

முதற்களம்.

இடம் : குண்டினபுரத்திலொரு தெரு.
காலம் : முற்பகல்.
பாத்திரங்கள் : ஊர்க்குடிகளி லிரண்டு பிராமணர்கள்.

நீலகண்டாசாரியர் :—அடாடாடா ! வாமனதீக்ஷதரா ? ஏது இப்படி ?

வாமனதீக்ஷிதர் :—ஓஹோ நீலகண்டாசார்யாளா ? இப்படித்தான் நெலங்களைச் சுத்திப்பாத்தூட்டுவரேன்.

நீல :—என்ன ஸமாசாரம் ? பயிருகளெல்லாம் எப்படியிருக்கு ? பூராவெளச்சத்தானே ?

வாம :—இந்த மகான் நளராஜனுடைய ஆளுகையிலே என்ன கொறவு ? இவர் ராஜாவா வந்தகாலம் மொதல் எந்தவருஷம் முப்போக மில்லாதெருந்துது ?

நீல :—இவர் பெரியவாகாலத்திலதான் என்னகொறச்சல் ? அப்பவும் இப்படித்தானும். எங்கபிதாமகன் சொல்லியிருக்கார்.

ஒரு வேளாளன் வருகின்றான்.

வேளாளன் :—சாமி ! சேவுகம். (கும்பிடுகிறான்)

வாம :—மகராசனுயிர்ரா. (நீலகண்டனைநோக்கி) இந்த ராஜாவுக்குத் தகுந்தாப்பலே ராணியும் வந்தமஞ்சாளே !

வே :—ஆமா, சாமி ! அவுக மெத்த அளகு, மொத்தக்கெட்டிக்காரிங்களுங் கூடவாஞ்சாமி.

வாம :—வாஸ்தவந்தான். நம்ம பொம்மண்டாட்டிகள்ளே ஆர்போனாலும் தடையில்லாமெ உள்ளெ போகலாமாம். ஆராயிருந்தாலும் ரொம்ப மரியாதை பண்ணி அபிமானத்தோடெ பேசிக்கிண்டிருந்தூட்டுப் போரபோது தவறாமல் பாக்கு வெத்தலெயோடெ தெக்ஷணையுங் குடுத்தனுப்பறாளாம்.

நீல :—அவளென்ன அல்பஸ்வல்பமா? அவளொரு ராஜா பொண்ணில்லியோ? அல்பங்களாயிருந்தாவேண்ணா இது ஒரு அதிசயம்.

வாம :—ஆருக்கு என்ன வியாகூலம்னாலும் ஒடனே அதை நிவர்த்திக்கிறாளாமே?

நீல :—அவளுக் கென்ன கொறச்சல்? ஆஸ்திபாஸ்தி கொறவா? ஆள்மாகாணங்கொறவா? இல்லெ, நல்லமனசுதானில்லெயா? அவள் மகராஜி! அவளுக்கு ஒரு கொறவுமில்லெ. ஆனதுனாலெதான் பிறத்தியாரிடத்துலேயும் கொறையிருக்கக் கூடாதுங்கற எண்ணம்.

வே :—ஏஞ்சாமி! நம்மராணியோடகூட அவுகமாதிரியே, இன்னொரு அம்மாபோகுதே; அவுக ஆருசாமி?

நீல :—அவளாரு? நான் பார்த்ததில்லெயே?

வாம :—அவள் நம்மராணிக்குப் பிராணசகியாம். அவளில்லாமெ இவகானுழிகூட இருக்கமாட்டாளாம். அவாளெண்டேருக்கும் ஒரேவிதமான மரியாதை நடக்கணும்னு ராணி எல்லாருக்கும் உத்தரவு செய்திருக்காளாம்.

வே :—அப்படியா, சாமி? அப்படியும் செநேகிதமுண்டா சாமீ? அதுலெயும் பொம்புள்ளெகள்ளே?

நீல :—ஏன்? பொம்புள்ளெகளுக்குத்தாண்டா மனசு எளகின மனசு.

வாம :—அந்த அம்மாவும் ராணியெப்போலயே ரொம்ப நல்லவளாம். அனேகந்தடவைகள்ளே ராணிக்கு அவபுத்தி சொல்றளாம். ராணிக்கு அவள்ளுக்கே ப் ராணனும்.

நீல :—அப்படியில்லாட்டா அவளே இந்தப்பதவியிலெ வைப்பாளா?

வே :—எஞ்சாமி, அந்தம்மா புருசங்கிருசங் கட்டிக்கிறல்லியோ?

வாம :—இங்கே வந்துதான் கல்யாணம் பண்ணிக்கிண்டா. நம்ம ராஜாவுக்கு ரொம்ப அந்தரங்கமாய் ஒரு பிராமணரிருக்காரே அவரைத்தான். கல்யாணங்கூட அமக்களமா நடந்துதேடா? அப்பொ நீ ஒம்மச்சாங் கல்யாணத்துக் குப்போயிருந்தே?

வே :—சரிதான்-இப்படி நமக்கொரு செநேகிதன் கெடச்சிட்டாப் போதுஞ் சாமி!

வாம :—கெடெக்கும், கெடெக்கும்.

நீல :—நம்ம ராஜாவும் ராணியும் இப்படியிருக்கிறத்துக்கு இன்னம் ஒருகொழந்தை பொறக்கல்லியே? நல்லவாளுக்கும் இப்படி எதாவது ஒரு கொறவுவந்துசேர்ரதே!

வே :—இந்த மனிசப் பிறப்புலியே அப்படித்தானேசாமி. பகவார்தான் இம்பமும் தும்பமும் மாறிமாறிவரும்படித்தானே செய்யிறான்? ஆராயிருந்தாலும் நெஞ்சீரவில்லாமெப் போருதில்லெ சாமி! நமக்கொரு துக்கம்ண்டா அவுகளுக்கொரு துக்கம். நமக்குக்குடிக்கத்தண்ணியில்லே, புள்ளெகுட்டியள்ளாம் ஏராளமாயிருக்குது அவுகளுக்கு வேண்டியதிருக்கு, புள்ளெகுட்டியில்லெ. பகவார்தான் ஒவ்வொருத்தருக்கும் ஒவ்வொரு கொறை வச்சிருக்கிறுனே? அப்படியில்லாமெத்தான் போச்சு-இவுகன்னுப்பலே, கடவுளெத்தொளுவாகளாசரியா?-ஆனு, நம்ம ராஜா அப்படியில்லியே? மெத்த நல்லவுகளாச்சே?

அந்தம்மாவும் அப்படித்தானே ?—ஏதோ,—கடவுளெ ன்ன எண்ணிக்கிட்டிருக்காரோ திருவுளமெப்படியோ, யார் கண்டாக ;

வாம :—ஒங்களுக்கு ஸமாசாரமே தெரியாதோ, இவ்வளவுவர்த் தப்பட்ரேள் ? நம்மராணி ஆறுமாஸங் கர்ப்பமிங்கறதே தெரியாதோ ?

வே :—அப்படியா சாமி ? ஆமா, என்னன்னாலுந் தெய்வங் கண்ணில்லாமையாபோயிரும் ? அவுக இருக்கிற மாதிரிக் கிப் புள்ளெதான் இல்லாதெ போய்ச்சிண்டா, தெய்வந் தான் என்ன தெய்வம் ?

நீல :—நெஜமாத்தானு என்ன ? கர்ப்பமா ? எனக்குத்தெரி யவே தெரியாதே ?

வாம :—தீக்ஷதாளுக்குத் தெரியாதெ அந்த விஷயங்கூடவா நடக்கப்படாது ? போனமாஸந்தான் வளகாப்புநடந் தது. அப்பொ ராணிகூட அவபொறந்தாத்துக்கும்போ னளே ? பொறந்தாத்துலே யிருந்துவந்ததும் நம்மூர்ப் பொம்மண்டாட்டிகளுக்கெல்லாம் பொன்வளே குடுத் தாளே ?

நீல :—நான்—நான் ஊருலேயில்லியோ ?

வாம :—ஆமான்னு. எது நீங்கதாம் - 3 - 4 - மாஸமா அப் படி சுவஸ்ருக்ருகம்—அந்த சுகத்துலேயேயிருக்கேளே ? சரி, எனக்கு நாழியாச்சு. ரொம்ப சிரமமாயிருக்கு. ஆத் துக்குப்போறேன்.

நீல :—எங்களுக்குன்னப்பலே இங்கே நடுத்தெருவுலே என் னவேலெ ? வெய்யல் வீணுப்போறதா ? நானும் வர்ரேன்

வே :—சாமி போய்வாரீகளா ? கும்பிட்ரேஞ் சாமி ! (கும்பிடு கிறன்.) [போகிறார்கள்

இரண்டாங்களம்.

இடம்:	குண்டினீபுரத்தில் சபா மண்டபம்.
காலம்:	முற்பகல்.
பாத்திரங்கள்:	நளன், மதியூகி.

நளன்:—மதியூகியரே; நமக்குப் புத்திரோத்ஸவ முண்டான சந்தோஷ சமாசாரத்தைப்பற்றி நமது நாட்டுக்குடிகளுக்கறிவிக்கவேண்டாமா? அவர்களல்லரோ உண்மையாய் இவ்விஷயத்தி லானந்திக்கக் கூடியவர்கள்? ஆதலால், உடனே சந்தோஷ பேரிகை முழங்கச்செய்து ஊர் முழுமையு மறிவியுங்கள்.

மதியூகி:—அரசே! அவ்விதம் முன்னமேயே செய்து விட்டேன்.

நளன்:—பார்த்தீர்களா? விதர்ப்பநாட்டிற்கும் நம் நாட்டிற்கும், ஒரு நாழிகை வழிக்கோரஞ்சலாளாக ஏற்பாடுசெய்திருந்ததாலல்லவோ, இவ்விதம் நமக்கு ஒரு ஜாமத்திற்குள்ளாகத் தெரிந்தது? அவ்வித ஏற்பாடுசெய்த தமக்கு நாங்கள் மிக்க நன்றியுள்ளவர்களா யிருக்கவேண்டும்.

மதியூகி:—பிரபோ! ஏதோ முன்னுளி லேற்பட்ட வழக்கத்தை நானனுசரித்தேனேயன்றி, ஒன்றும் என் சுயபுத்தியாற் செய்ததன்றே?

நளன்:—நல்லது மந்திரியாரே! ஆண்குழந்தையா?

மதியூகி:—ஆம்.

நளன்:—குழந்தைபிறந்த நாழிகையைக்குறித் தனுப்பியிருக்கிறார்களோ?

மதியூகி:—அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இதோ இருக்கிறது அகுறிப்பு. (கொடுக்கிறார்.)

நளன்:—நல்லது. நமதரண்மனை ஜோஸியர்களை வரவழையுங்கள். ஜாதகங்கணித்துப் பலன்சொல்லச்செய்வோம்.

மதியூகி:—புண்யாகவாசனத்திற்குப்பிறகுதான் ஜாதகம் கணிக்கவேண்டுமென்பார்கள்.

நளன்:—பாதகமில்லை. ஜாதகங்கணிக்க வேண்டாம். பிறந்த நாழிகையை வைத்தே பலன் கேட்போம். சீக்கிரம் வரவழையுங்கள்.

மதியூகி:—இதோ வரவழைக்கிறேன். யாரடா சேவகன்?

(சேவகன் வருகின்றான்.)

சேவகன்:—ஸ்வாமி! (வாய்புதைத்து நிற்கிறான்.)

மதியூகி:—உடனே ஓடிப்போய் அரண்மனை ஜோஸியர்களை அரண்மனையிலுத்தரவானதாக அழைத்துவா.

சேவகன்:—புத்தி. (போகிறான்)

நளன்:—இந்த வருஷத்துப பஞ்சாங்க மிங்கிருக்கிறதா?

மதியூகி:—இல்லை. ஆனால், ஜோஸியர்கள் பஞ்சாங்கமில்லாமல் வரமாட்டார்கள்.

நளன்:—சரி. இன்றை நக்ஷத்திரமென்ன?

மதியூகி:—பிரபோ! இன்றைத்தினம் பரணி நக்ஷத்திரம்.

நளன்:—நல்ல நக்ஷத்திரந்தான்போ லிருக்கிறதே?

மதியூகி:—தடையென்ன? பரணிநக்ஷத்திரம் தரணியாளுமென்பது வாக்கியம்.

நளன்:—அப்படியா?

நாகேசபட்டரும், நாராயணபட்டரும் வருகின்றார்கள்.

இதோ ஜோவியர்களும் வந்து விட்டார்கள். வாருங்கள் ஜோவியர்களே! (வந்தனம்பண்ணி) இவ்விடத்திலுட்காரவேண்டும்.

நாகேச-நாராயணபட்டர்கள் :—ராஜராஜேந்திரா! ஸர்வமங்களமுண்டாகுக! புத்திரோத்ஸவமா?

நளன் :—ஏதோ எல்லாம் தங்களைப்போன்ற வேதப்பிராமணாளுடைய ஆசீர்வாதந்தாம்.

நாராயணபட்டர் :—மகராஜராயிருப்பீர்! உமக்கென்ன குறைவு?

நளன் :—இதோ நம்குழந்தையின் ஜன்ன நாழிகைக் குறிப்பு வந்திருக்கிறது. (கொடுக்கிறான்) அதைக்கொண்டு பலன் சொல்லவேண்டும்.

நாகேசபட்டர் :—(நாராயணபட்டரிடம் ரகசியமாய்) புண்யாகவாசனத்துக்குமுன் பலன் சொல்லலாமோ?

நாராயணபட்டர் :—(கோபத்துடன் மெதுவாய்) சரிதாங் காணும் உமக்குத்தான் சமயாசமயங் கிடையாதே? ராஜாபார்க்கணும்னு துரிதப்பட்ரார், இப்போ 'அஸ்து அஸ்து' இன்னுகிண்டு; பேசாதை யிருங்காணும்.

நாகேசபட்டர் :—நான் பேசல்லே.

நளன் :—ஏன் யோசனையென்ன?

மதியூகி :—ஒன்றும் யோசிக்கவேண்டாம், பார்க்கலாம.

நாராயணபட்டர் :—சரி. அப்படியே, இதுதான் அந்தக்குறிப்போ?

மதியூகி :—ஆம்.

நளன் :—நல்லது ; மந்திரி ! இவர்கள் பார்க்கட்டும். அதற்குள்ளாக நான்போய் நீராடி வருகின்றேன். தாங்களும் தானங்களுக்கு வேண்டிய சாமான்கள் சித்தமாயிருக்கின்றனவா என்று பார்த்து எல்லாவற்றையும் தான மண்டபத்திற் சேர்க்கும்படி செய்யுங்கள்.

மதியூகி :—சித்தம். [நளனும், மந்திரியும் போகின்றார்கள்.

நாகேசபட்டர் :—(குறிப்பைப்பார்த்து) என்காணும்? இதென்னகாணும் ஜாதகம் ? பிதாவுக்கு———?

நாராயணபட்டர் :— (மெதுவாய் நாற்புறமும் பார்த்துக்கொண்டு) மொள்ளங்காணும் மொள்ள. என்னகாணும் பிதாவுக்கு ?

நாகேசபட்டர் :—என்னவாவதுகாணும் ? பிதாவுக்காகாது.

நாராயணபட்டர் :—என்னகாணும் ஆகாது ? சந்திரலக்னபேக்ஷயாப் பாருங்காணும்.

நாகேசபட்டர் :—சந்திர லக்னபேக்ஷயாத்தான் பாக்கறதோ ? நல்ல ஜோஸியர்காணும் நீர் ? இன்னம், மாதாவுக்குத்தானென்ன ? அவளுக்குந்தான் பிடிக்கும்.

நாராயணபட்டர் :—நாகேசஜோஸியரே ! இந்த லோகத்துக்கே நீர்தாங்காணும் ஜோஸியர் ? நானெல்லாம் ஜோஸியரு ? நல்லதிருக்கட்டும். குழந்தைக்கு வயஸு வந்ததுக்கப்புறம் ராஜ்யமாள அதிர்ஷ்டமிருக்கா இல்லையா காணும் ?

நாகேசபட்டர் :—ஆமாகாணும். அதுக்குமுன்னாலே ?

நாராயணபட்டர் :—(மெதுவாய்) அதுகடக்குங்காணும், இப்படிக் கஷ்டங்கிஷ்டம்னு சொன்னா ராஜாவும் வருத்தப்படுவன். மந்திரி முதலியவாளும் நம்மை வைவா. நமக்குச் சம்பாவனை கெடைக்காது. எப்படியும் நடக்கறது நடக்

துதான் தீரும். ஆனதுனாலே, நாம் ஏதோ ரெண்டு நல்லதைச் சொல்லிப்பிடுவமே?

நாகேசபட்டர் :—அப்படிப் பணஞ்சம்பாதிக்காட்டா என்ன காணும்? நம்ம ராஜாவையா நாமேமச்சுச்சாப்பட்ரது? போங்காணும், நான் பொய்சொல்ல மாட்டேங்காணும்.

நாராயணபட்டர் :—(நாகேசபட்டர் வாயைப் பிடித்துக்கொண்டு) ஓய்! வீணுக்கெடுக்காதையுங்காணும். நான் சொல்றதைக்கேளும். சொல்லவேண்டியதெல்லாம் நான் சொல்லிப்பிட்றேன். நீர் ஒண்ணையும் ஆக்ஷேபிக்காதையும். சம்பாவனையிலே நீர்பாதி யிடுத்துக்கிண்டும்.

நாகேசபட்டர் :—(வெறுப்புடன்) நீர் என்னவேண்ணாலும் பண்ணுங்காணும்.

நாராயணபட்டர் —சரி, செத்தெ வாயை மூடிக்கிண்டிரும். இதோ மகாராஜா வந்துவிட்டார். (இருவரும் எழுந்திருக்கின்றனர்.)

நளன், மதிபூஷி—வருகின்றார்கள்.

நளன் :—என்ன ஜோஸியர்களே! என்னஸமாசாரம்? எப்படியிருக்கிறது பார்த்தீர்களா?

நாராயணபட்டர் :—இருக்கிறதென்ன? திவ்விய ஜாதகம். நல்ல ராஜஸவேளையிலே, திவ்யமான புருஷப்பிரஜை ஜனனம்.

நளன் :—சரி, அப்புறம்?

நாராயணபட்டர் :—கிழக்குப்பார்த்த உள்ளே, மூணாவது உத்தரத்துக்கிழே மேற்கு முகமாயிருந்து பிரஸவம்.

நளன் :—இருக்கலாம்.

நாராயணபட்டர் :—கொடிசுத்தியிருக்கும். ஸோமவாரமானதுனாலே தோஷமில்லை.

நளன் :—நல்லது.

நாராயணபட்டர்:—குழந்தை அதிக அழகுள்ளது. புத்திசாலி. குணசாலி. வயஸ்வந்ததுக்குமேலே மஹாயோகசாலியாகவிருப்பான். தைரியன் தீரன். சௌரியமுமுடையவன். இராஜியமாள்வான், குடிகளுக்கு ஒருகுறையுமில்லாதபடி. ஒருகுறையமில்லை. சுபம்.

நளன்:—ரொம்ப சந்தோஷம். மந்திரியாரே! இவர்களுக்குத் தக்க பரிசளித்தனுப்புங்கள்.

மதியூகி:—அப்படியே செய்கிறேன். ஜோஸியர்களே! நமது பொக்கிஷசாலைக்குப் போங்கள். நான் வருகிறேன்.

நாராயணபட்டர்:—(போகும்போது தனக்குள்) இப்படி மீனமேஷத்துலேவிட்டு ஜோஸியஞ்சொல்லிப்பிட்டுப் பணத்தைப்பிடிச்சுக்கிண்டுபோகாமல், எதோ நடுக்கண்டதியாயம் பொளக்கப்பார்த்தீரோகாணும்! அப்படிச்செய்திருந்தா சம்பாவனை தவடையிலேதான். அதெல்லாம் எடமும் ஸமயமும் தெரியணுங்காணும். ஜோஸியந்தெரிஞ்சாப் பலேஆச்சா?

[போகிறார்கள்

நளன்:—மதியூகியாரே! நீங்கள் அவர்களுக்கு ஸம்பாவனை கொடுத்துவிட்டுத்தருணமண்டபத்திற்கு வாருங்கள். நான் முன்னே செல்கின்றேன்.

மதியூகி:—அப்படியே! [போகிறார்கள்.

———:O:———

மூன்றாங்களம்.

இடம் : குண்டினபுரம்.
காலம் : காலை.
பாத்திரம் : கலி.

கலி :—(பாடுகிறான்.)

(ச) இராகம் - முகாரி. தாளம் - ரூபகம்.

1. ஐயோவென் புகழ்போச்சே - அமரர்கள்
வையவு மிடமாச்சே
எப்படி நான் சகிப்பேன் - அவர்முகம்
எப்படிப் போய் விழிப்பேன்

2. என்திறந் தேய்ந்திட்டதோ - ஈசுரன்
தன்வர மோய்ந்திட்டதோ
எத்தனை நாள் முயன்றும் - இவணென
தெத்தனம் பயனற்றதே

3. ஆண்டுமோ ராறிரண்டும் - அவன்றனைத்
தீண்டிட வேயிருந்தும்
ஆனையை மறந்திலனே - அதுகண்டுடன்
நாணமுந் துறந்தனனே

4. மக்களைப் பெற்றெடுத்தே - மங்கையும்
எக்களிப் புற்றிருக்க
இக்கதி யடைந்திடவோ - இவர்தமக்
கக்கிர மம்நினைத்தேன்

(மௌனம்.

(ரு) இராகம்-மாயமாளவகவுளை, தாளம்-மிச்ரகதி

பல்லவி.

ஆனாலு மொருகேடங் குண்டு - நானும்
அநியாய மின்றி யவனைக் கெடுக்க (ஆனா)

சரணங்கள்.

அறமதைத் தேய்த்திடு மாட்டம் - அந்த
அண்டர் முனிவ ரகற்றிடு மாட்டம்
மறமதைப் பூண்டிடு மாட்டம் - அந்த
மாயக் கவற்றினை மாற்றிடு மாட்டம் (ஆனா)

2. ஆடிடு மாவலங் குண்டு - அவனுக்
காடுவோ மென்ற அகம்பாவ முண்டு
தேடித் திரிவது முண்டு - தன்னில்
தேர்ந்தவ ரிலரெனுந் தெளிவுமே யுண்டு (ஆனா)

3. புஷ்கர னைக்கொண்டு வருவேன் - நானும்
புத்தியும் யுக்தியும் புதிதாகத் தருவேன்
சுட்கனென் றொருநாளும் வெருவேன் - நளன்
சூனிய னாகவே சூதாடப் புரிவேன் (ஆனா)

அ, ஆ! இஃதென்ன வாச்சரியம்! திரிமூர்த்திகள்முதல் என்னாற் பீடிக்கப்பட்டிருக்க, இம்மானுடனோ எனக்குத் தப்புகிறது? என்னசெய்வேன்? நானும், 12-வருஷகாலம் இவனைவிட்டுப் பிரியாமலேயிருந்து, இவனுடைய ஒவ்வொரு செய்கையையும் ஆராய்ந்து வந்தும், ஒரு தவறுகூடக்கண்டிலேனே! அவனுடைய நீதி, வாய்மை முதலிய குணங்களையும், அத்தமயந்தியினுடைய கருணை கற்பு முதலிய குணங்களையும் எவ்வாறு புகழ்வேன்! இவர்களிடத் தெவ்வாறு தவறு காண்பேன்? ஐயோ! அப்பொழுது தேவதைகள் சொன்னபொழுதே கேட்டிருக்கக்கூடாதா! இனி அவர்கள்முகத்திலெப்படிப்போய்

விழிப்பேன்? என் யோக்கியதையே போய்விட்டதுபோலும்! சிவபிரான் ஒருவன் நீங்கலாகத் தேவதைகளிலொருவரு மெனக்கிணையில்லை யென்பதைக் காட்டவே சிறப்புப்பட்டமாகிய ஈசுவரன் என்னும் பட்டத்தை எனக்களித்தார்களே தேவர்கள்! அத்தகைய பெருமை இந்த நளனிடத்துச் செல்லவில்லையே! ஒருவேளை நாளானதனால், எனக்குள்ள பலந்தான் குறைந்துவிட்டதோ? அந்தத்தமயந்தியோ, குஞ்சரம்போன்ற ஓர் ஆண்குழந்தையையும், கிளிபோன்ற ஓர் பெண்குழந்தையையும் பெற்று வளர்த்துப் பிரகாசிக்கிறாள். அவர்கள் காரியம் சுகமாகவே நடந்துவருகிறது. நானொருவன் இப்படி நடுவிற் கிடந்து தவிக்கவேண்டும்? இவர்களை விடுத்து வெறுங்கையாய்த் திரும்பினாலோ, தேவதைகள் என்னைப் பழிப்பார்கள்! ஆதலால், ஏதேனும் ஓர் அற்பவிஷயத்தையாவதுகொண்டு அவர்களைத் துன்பப்படுத்தவேண்டியதுதான். முத்தண்ணா எமதர்மனோ, தவறில்லாதவருத்தினால், என்னைத்தண்டிப்பே னென்றிருக்கிறார். (சற்று யோசித்து). கூடியவரையில், தகுந்த காரணமாகக் கேட்டோர் நினைக்கும்படியான தொன்றிருக்கின்றது. இவ்வரசன் சூதாட்டத்திற் பைத்தியங்கொண்டவனெனத்தெரிகிறது. அவ்வாட்டத்தில் தன்னிலும் தேர்ந்தவ ரில்லையென்னு மகம்பாவம் கொண்டவன். இதைக்காரணமாக வைத்துக்கொண்டு வேலைசெய்யவேண்டியதுதான். ஆதலால், இவன் சிற்றரசர்களில் அதமனாகிய புஷ்கரனிடம் போய் அவனைத்தைரியப்படுத்தி, நளனண்டை போய்ச் சூதாடச்செய்து, சூதிற்பந்தயம் வைக்கும்படி அவனைத் தூண்டுகிறேன். நளன் வைத்தானோ உடனே அதை யுறவினையாக்கொண்டு புஷ்கரனுக்களித்து நளனை நாட்டை விட்டும் ஓட்டுகின்றேன், நானே சநீசுவரனாகில்!

[போகிறான்.

நான்காங்களம்.

இடம்:	குண்டினபுரத்துக் கொலு மண்டபம்.
காலம்:	காலைப்பொழுது.
பாத்திரங்கள்:	நளன், புஷ்கரன், மெய்காவலாளர்.

நளன்:—நல்லது, எனக்கு இஷ்டமில்லையாயினும், உமக்கு உற்சாக முண்டாக்கவேண்டி, இதோ என்கைக் கணையாழியைப் பிணையாக வைக்கிறேன்.

மெய்காவலாளர்:—(தமக்குள்) இதென்ன அநியாயம்? நம்ம ராஜா பந்தயம் வைச்சு ஆடவே சம்மதியாரே! யாரேனும் அப்படி ஆடுவதாக இருந்தாற்கூட அவர்களைக் கண்டிப்பாரே! இப்பொழுது ஓர் அல்பராஜனோடு பந்தயம்வைக்கச் சம்மதித்து வைக்கிறாரே! இவருக்கு இந்தச் சொக்கட்டானாடுவதிலே மாத்திரம் ஒரு பைத்தியமுண்டு. அதை இந்த ராஜா தெரிஞ்சுகொண்டு, இதுதான் சமயமென்று பந்தயம்வைக்கச் சொல்லுகிறானே! அப்படித்தான் இந்த ராஜன் நளனைப்பார்க்கிலும் கெட்டிக்காரனோ? பின்னையேன் அவனுக்குக் கேடுகாலம்?

புஷ்கரன்:—நல்லது நானும் என்கணையாழியை வைத்தேன். தங்களுக்கு என்னவிருத்தம் வேண்டும்?

நளன்:—எனக்குப் பனிரண்டு வேண்டும்.

புஷ்கரன்:—இதோபாரும் இருகால் போடுகிறேன். (உருட்டி) இதோ, இருகாலே விழுந்தது. நீர் தோல்வியடைந்தீர் (தனக்குள்) சனீசுவரன் சொன்னது சரிதான்.

நளன் :—நல்லது. பாதகமில்லை. என் காதலுயிர்க்கடுக்கன் ஜோடியிணை.

புஷ்கரன் :—ராஜக! கடுக்கனும் என்னதாகிவிட்டது. இதோ பாரும் மூணாந்தோன்று. (உருட்டுகிறான்) ராஜா! ஆட்டம் ஸ்வாரஸ்யங் கொடுக்கவில்லை. ஆதலால், இனிச்சிறுபந்தயம் வையாமலேதேனும் பெரும்பொருளாக வைப்போம்.

மெய்காவலாளர் :—(தமக்குள்) இதென்ன விபரீதமா யிருக்கிறதே! ஏதோ மெள்ள மெள்ள வந்தாலும் மிளகுன்னாலும் சுக்குன்னாலும்னு இருக்கே! மொதல்லே பதினாயிரம் பொன் வெலையுள்ள நாகரத்ன மெழச்ச மோதரம் போச்சு. அப்பறம் இரவதனாயிரம் பெறுமான வயிரஜோடியும் போச்சு. இன்னம் பெரிசாப் பந்தயம்வக்கணுமாமே! என்னவினாசகாலமோ தெரியல்லியே? நம்மமந்திரிகிட்டவாவது சீக்கிரம் தெரியப்படுத்தினான்னாதேவலை. வேறொருவருமில்லியே? நானாவது போய்ச்சொல்றேன்.
[போகிறான்.

நளன் :—நல்லது, நான் என் சதுரங்கசேனையையும் வைத்தேன். நீரும் உம்முடையதை வையும். இதோ பாரும், ஈராறு. (உருட்டுகிறான்)

மதிபூதி—வருகின்றான்.

புஷ்கரன் :—இல்லை. இல்லை. பகடை விழுந்தது. நீர் தோற்றீர் உமது சேனைகளென்னுடையவாயின.

மதிபூதி :—பிரபோ! இஃதென்ன வநியாயம்? தர்மப்பிரபுவாகிய தாங்கள் இவ்விதம் சூதாட எத்தனிக்கலாமா? கேவலம் ஒருவேலைக்கு முபயோகப்படாமல், பிறர் தேடிய சொத்தைக்கொண்டு காலங்கழித்துச் சோற்றுக்குக் கேடும் மண்ணுக்குப் பாரமுமாயிருக்கும் துராத்மாக்கள் செய்யும் வேலையன்றோ இது? தாங்கள் இதை மேற்கொள்

ளால் நீதியோ? அதிலேயும், சேனை பரிவாரங்களையோ வைத்தாடுகிறது? ஐயோ! சூதாட்டத்தால் எத்தனையோ தீங்குண்டாகுமே? சூதாட்டத்திற்குப் பொருளீட்ட வேண்டுமென்னு மாசையிருந்தால், அறமென்பதே இல்லாது போய், பொய்ச்சத்தியமென்பது வந்துவிடுமே! இப் பொய்ச்சத்தியத்தால் ஜீவகாருண்யமும், அதன் பயனாய புகழும் போய்விடுமே! மறுமையிலும் அழியா நரகத்திற் களாகவேண்டி வருமே! இத்தகைய பொய்யையே மெய்யாகக்கொண்ட சூதைக்கைக்கொள்ளலாமோ? அதிலும் தங்களையொத்த சக்கிரவர்த்தியோ கைக்கொள்வது? வேண்டாம். போதும், நிறுத்திவிடுங்கள்.

நளன்:—மதியூகியாரே! என்னபதறுகிறீர்? அரசர்களுக்குச் சொக்கட்டானாடுவது ஒருவகைப் பொழுது போக்குத் தானே. அறியாததுபோற் கூறுகிறீரே!

மதியூகி:—நல்லது பிரபோ! எவ்விதம் ஆடச்சொல்லி யிருக்கிறது? ராஜாங்க காரியத்தில் வெகுநேரம் மனத்தைச் செலுத்தி யிருந்தபிறகு, கொஞ்சநேரம் இளைப்பாற வேண்டி யாடலாம். இவ்விதம் ஒரேபடியாய் உட்கார்ந்து கொண்டு பந்தயம் வைத்தா ஆடுகிறது? பந்தயம்வைத் தாற் பொருள் போயிற்றே யென்னும் எண்ணத்தால் மேன்மேலும் ஆடத்தோன்றும். ஆடவாடத் தோல்வியுண் டாகவே பொய் சொல்லச்செய்யும். ஒருவரோடொருவர் சண்டையிட நேரும்.

புஷ்கரன்:—ராஜா! இதென்ன தருமபிரசங்கை? ஆதாவது ஆடுவதானால் ஆடவேண்டும். இல்லையேல், நான் என் னாடு செல்கின்றேன். வீண்பொழுது போக்குவானேன்?

நளன்:—நல்லது, ஆடுவோம்.

மதியூகி:—அரசே! நான் சொல்லச் சொல்லச் செவிசாற்றா திருக்கக் காரணந் தெரியவில்லையே! நான் என்னசொன்ன

போதிலும் அதைச்சட்டாமலும், என்முகங் கோணும லும் கேட்டுவந்த தாங்கள் இன்று அசட்டைசெய்யக் கா ரணமென்ன? மகாராஜா! வேண்டாம். இச்சூதாட்டம், கேவலம் ஒருநாள் முழுமையும் நெற்றிவியர்வை நிலத் தில்விழ உழைத்துத் தன் பெண்டுபிள்ளைகளுக்கென்று கொண்டுபோகும் அற்பத்தொகையை, வழியில்வரும் சூ தாடிகளைக்கண்டதும் குடும்ப நிலையையும் கருதாது, தா ன்பட்ட கஷ்டத்தையும் யோசியாது, சூதாட்டமென் னும் தூண்டிலில் மதியும் பொருளுஞ்சிக்க, இராஜவீதியின் றிப் பிச்சை யெடுக்கும்படி ஒருவனைச்செய்யுமென்றால், ஏராளமான பொருளையுடைய தங்களை என்செய்யாது? ஆதலின், வேண்டாம். நிறுத்திவிடுங்கள்.

நளன் :—இருக்கட்டும், தடாதீர். இந்த ஒரே ஆட்டம் ஆடிநிறு த்திவிடுகிறேன்.

மதிபூகி :—மன்னவா! கூடாது ஒன்றென்றால் ஒன்றுடன் நில்லாது ஒன்றின்மேலொன்றாகவே விளையும்.

காதலிடை யறிவழிந்து கணிகை யார்தங்
கனிவாயி னூறன்மிகப் பருக வெண்ணி
நீதமலா தனபலவு மியற்றி நாளு
நிந்தனையே யணியெனக்கொள் நீசர் கட்குஞ்
சூதுபெருந் தொழிலெனக்கொண் டருளைப் போக்குந்
துன்மார்க்கர் கட்குமொரு துணையு முண்டோ
சாதலுறுங் காலமட்டுஞ் சனிதொடர்ந்து
சன்மார்க்க மனைத்தையுவே றறுப்பான் மன்னே
என்றவிந் நீதி தாமு மேற்றிடா தென்னே வாய்மை
குன்றுவான் செய்து மப்பாற் குணமழித் திடுமிச் சூதை
நன்றெனக் கொண்டு நாடி நவில்வது மென்னே நாதா
வின்றினி யொழிக வேண்டி யிறைஞ்சினன் போதும்
[மன்னா. (௰௮

நளன் :—ஆமாம்.

கூறிடு மெனது மாற்றங் குறிப்பினு லறிந்து தாமே
வேறின்றிச் செய்து நாளும் விடுத்திடும் நீரு மின்று
மீறியீண் டுரைத்தல்தானும் மேன்மைத்தன் றாகு மாறு
தேறிவா ளாயிருத்தல் சிறப்பிற்றென் றுணரு வீரே.

மதியுகி:—கொற்றவா! கோபிக்கலாகாது.

ஐய நீரு மறைந்திடும் வாசகம்
மெய்ய தன்றி விளங்கிடக் கண்டிலேன்
பொய்ய தானவிச் சூதைப் பொருந்திடி
லுய்ய நாளு முரைப்ப தநீதமோ? (௨௰)

நளன்:- மந்திரி புனக்குரிய மாமதி யனைத்தும்
எந்திற மியற்றிட விசைந்தனைகொ லின்று
புந்தியுட னுன்னெனப் புகலு மாற்றம்
மந்திரிபீ றங்கிலென் மூதறிவு கொண்டோய்!

(புஷ்கரனை நோக்கி)

நல்லது, ராஜா! நாமாடலாம், வாரும். இதோ, என்னுடை முழுமையும் பந்தயப்பொருள். உமது நாட்டையும் நீர் வைக்கவேண்டும்.

புஷ்கரன்:—அப்படியே. இப்பொழுது உமக்கென்ன வேண்டும்?

நளன்:—எனக்குப் பனிரண்டுவேண்டும். இதோ போடுகிறேன் காயை, (போடுகிறான்)

புஷ்கரன்:—பலே! பலே!! ஏழு விழுந்துவிட்டது! எனக்கு உன்னுடும் கிடைத்துவிட்டது! இனி நீ என்குடிகளிலொருவன். இன்னு மாடுகிறாயா? உன் பெண்சாதி பிள்ளைகளைவையேன்? (நளன் மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்துவிட்டான். மந்திரி வாரியெடுத்து மார்போடணைத்து மூர்ச்சை தெளிவிக்கிறார்) ஒருகால்

அவர்களுக்கு அதிர்ஷ்டமிருந்தாலுமிருக்கலாம். உனக்கும் ஜயகாலம் வரலாம். அப்படிச்செய்கிறாயா?

நளன் :—(மூர்ச்சைதெளிந்து [illegible] கூறுகிறான்) ஆ, ஆ! என்னகஷ்டம்! நம்மை நம்முடைய தாய் தந்தையர்களைத்தவிர, வேறொருவரும் ஒருமைப்பாடாகப் பேசினதில்லையே! இவ்வரசன்று நமது சிற்றரசர்களனேகர்களிலும் தாழ்ந்தவன். இவன், இப்பொழுது, ‘நீ’ ‘உன்’ என்று பேசுகிறானே! ஆனால், அவன்பேரிலென்னகுற்றம்? நம்நாடு நம்மிடத்திருந்தவரையில் நம்மை யவ்வண்ணம் பேசினானா? நம்நாடு அவனுடைய தாதலும், நாம், அவனுடைய குடிகளிலொருவன்றானே? அதுதான் அப்படிப் பேசுகிறான். நியாயந்தானே? நாமல்லவோ மதியிழந்தோம்? (புஷ்கர னோக்கி) மகாராஜாவே! இனிவைத்தாட எனக்குப்பொருளில்லை. என் பெண்சாதியை வைத்தாட எனக்குப் போத்தியமில்லை. அவள் எனக்கு வாழ்க்கைத் துணைவியேயன்றி எனது அடிமையல்லள். மேலும், இவ்வளவையுமிழந்த எனக்கு, இனி முழுமையுங் கஷ்டகாலமாகத்தானிருக்கப்போகிறது. அக்காலத்தில், எனது காதலியின் இந்துமுகத்தையும், என்குழந்தைகளின் குமுதவாய்களையுமாவது கண்டு, ஆறுதலடைகிறேன். அதுவுந்தவிர, ஒரு ராஜனுக்கு ஒரே புத்திரியாய்ப்பிறந்து மிகச்செல்வமாய் வளர்ந்தவள். மாபாவியாகிய என்னைத்தேடி மாலையிட்டு இக்கதியடைந்ததற்கு அஃதொன்று குறையாயினும் பாதகமில்லை. ஆதலால், ராஜா! நீர் யாவற்றையு மெடுத்துக்கொண்டு அரசாட்சிசெய்யும். ஆட்டம் நிற்கட்டும்.

புஷ்கரன் :—மகாராஜா! நீரேதோ மனத்தாங்கலுடனிருப்பதாகப் புலப்படுகிறது. உமது சொத்துக்களனைத்தையும் திரும்பவேண்டுமானாலும் பெற்றுக்கொள்ளும். நானேதோ அநியாயமாய் அபகரித்துக்கொண்டதாக நினைக்கிறீர்போலும்?

நளன்:—ராஜா! அஃதொன்றுமில்லை. மனத்தாங்கலென்ன? யார்மே லாயாசப்படுவது, நான்செய்த தீவினைக்கு? என்னை நீர் ஏமாற்றினீரா? நீர் நியாயமாகத்தான் கைக்கொண்டீர். நானினித்திரும்பப்பெறுவதென்ப தெங் ஙுவந்தது? கான்றசோற்றையுங் கவர்ந்துண்பார்களோ?

புஷ்கரன்:—அதுதான் கேட்டேன், ஒருவேளை மனத்தாங்கலாயின் எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

மதியூகி:—(நளனிடத்து தனியே) மகாராஜா! சூதாட்டத்தாற்கைக்கொண்டபொருள் அநீதமாய்க்கொண்டதன்றென்கிறீர்களே! என்னநியாயம்? முதலாவது, ஓர் அரசனுக்குத் தன்னாட்டைவைத்துச் சூதாட என்ன பாத்தியமிருக்கிறது? அதையொருவனெவ்வாறுபெறுவது? நம்முடன் சண்டையிட்டு இவ்வரசன் இந்நாட்டைவென்றானா? இச்சங்கதியைநம்நாட்டாரறிந்தால் இவ்வரசனைச்சங்கரித்துவிடார்களா? தாங்களிருந்து அரசாண்ட இந்நாட்டில், அசேதனனாகிய இவ்வரசனா வீற்றிருப்பது? புலியிருந்தவூரில், பூனையோ நாட்டாண்மை செய்வது? எல்லா நியாயங்களையும் திவிரமாகக்கற்ற தாங்களே இவ்விதஞ் செய்யலாமா? இப்பொழுதுதானென்ன ஆகிவிட்டது? இவ்வரசனை யுதைத்துத் துரத்தி நாட்டைக் கைக்கொள்ளத்தடையென்ன? வஞ்சித்துத் துன்மார்க்கத்தாற்கொண்ட நாட்டைப்பிடுங்குதல் நியாயவிரோதமு மாகாது.

நளன்:—ஸ்வாமி! பதறாதீர்கள். எனக்கு இந்நாட்டைவைத்தாடும் சுதந்திரமில்லை யென்பதும், நான் சூதாடப்புகுந்தது பெரும்பிழை யென்பதும், நியாயமே. ஆனால், மதியால் விதியை வெல்லலாகுமோ? அதனாற்றான், மதியூகியாகிய தாங்கள் தடுத்தும் கேளாது விதியாலாளப்பட்டேன். இப்பொழுதெல்லாம் தெரிகின்றன. ஆனாலும், அவன் வஞ்சித்தானென்பதில்லை. எனக்கும் நன்றா

யாடத்தெரியும். அவனுந் தவருட்டமாடவில்லை. ஆதலின், வஞ்சக மெப்படியாகும்? இன்னும், தாங்கள் செல்லும் வண்ணம் சூதாட்டத்தால் தோற்றபொருள் மீட்கலா மென்பது நியாயமாயினும், நான் அவனுக்கே கொடுக்கிறேனென்று வாக்குத்தந்துவிட்டதனால், எப்படியாயினும் அவ்வாக்கைக்காப்பேன். அவனுடைய நல்லகாலம் அவனுக்கு இந்நாடு கிடைத்தது என்னுடைய கெட்டகாலம் என்னை நாடிழக்கச்செய்தது. எல்லாம் காலத்தின் கோலந்தானே? ஆதலால், நான் எங்கேனும்போய் வாழ்கின்றேன். தாங்கள் தங்களுடைய நூதன எஜமானனுக்கு விரோதமின்றி வேலைபாருங்கள். அவன் சிற்றரசனாக விருந்தபடியால், அவனுக்கு இந்நாட்டை ஆளுந்திறனிராது. ஆதலின் தாங்கள் இருந்து நடத்தாதவரை நம் குடிகள்—அன்று! அன்று! அவன் குடிகள் வருந்தும்.

மந்திரி:—பிரபோ! நான் தங்களிடத்திலுமிருந்துவிட்டு, இவ்வரசனிடத்திலுமா மந்திரித்துவஞ் செய்வேன்? அது இந்த ஜன்மத்திலில்லை.

நளன்:—தாங்களப்படிச் சொல்லக்கூடாது. இவ்வரசனுக்கோ ஆளுந்திறனிராது குடிகள் மிகவருந்தும். அப்பொழுது, 'ஐயோ,! சண்டாளப்பாவி! இருந்ததனௌல்லாமிருந்துவிட்டுச் சூதாடி, ஒருபாதகனிடத்தில் நாட்டைக்கொடுத்து விட்டான்' என்றல்லவோ என்னை ஏசுவார்கள்? இது தங்களுக்குச் சம்மதமாகுமா? ஆதலால், இதுவரையில் என்சொல்லைக் கேட்டுவந்தபடி, இப்பொழுதும் கேட்டு இங்குதானேயிருங்கள். நான் தங்கள் சொல்லை உல்லங்கனஞ் செய்ததற்குத் தண்டனையாகட்டு, பரதேசியாய் வயிறு வளர்க்கின்றேன்.

மந்திரி:—(கண்ணீர்விட்டு) பிரபோ! நீங்களும் இப்படிப் பேசுங் காலம் வந்ததே! நான் இதைக்கேட்டும் உயிர்தரிக்கிறே

னே! ஐயோ! ஒரு நாயுமல்லவோ தன்னைவளர்த்த எஜமானனுக்கு இடுக்கண்வரச் சகிக்கிறதில்லை! நான் நாயினுங் கேடனானேனே! ஒரு குதிரை தன்னிடத்தன்புள்ள எஜமானனைத்தவிர வேறொருவர் சவாரிசெய்யப் பொறுதே? தங்களிடத்துச் சேவித்த நான், இச்சண்டாளனிடத்தும் சேவிக்கவேண்டு மென்கிறீர்களே? தாங்கள் கொலுவிலில்லாவிட்டால் என்மனங் களங்கமற்றிருக்குமா? இவ்விதக் களங்கமான மனத்துடன் நானென்ன மந்திரி உத்தியோகஞ் செய்யப்போகிறேன்? ஆதலால், நான் தங்களுடன்வந்து தங்களுக்குப் பணிவிடை செய்கிறேனே? இவ்வளவு நாள் விசுவாசமா யுழைத்த எனக்கு இந்த வெகுமானஞ் செய்யக்கூடாதா?

நளன்:—(மதியூகியைத் தழுவிக்கொண்டு) ஸ்வாமி! தாங்களென்ன இவ்விதம் புலம்பத்தலைப்பட்டீர்கள்? என்னிடத்துத் தாங்கள்வைத்திருக்கும் அன்பை நானறியேனே? எனக்குத் தங்களையெல்லாம் விட்டுப்பிரிய மனமிருக்குமா? இருந்தாலும், விதியின் பயனை யனுபவிக்க நான்போகவேண்டியிருக்கிறது. தாங்களும் ஏன் வரவேண்டும்? நம்மையும், நம்மால் நாட்டையடைந்த அரசனையும், பாவிகளென்று ஜனங்கள் சொல்லும்படி நாம் வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது. அதற்குத் தாங்கள் மந்திரியாகவிருந்து காரியம் நடத்தவேண்டும். ஆதலால், தாங்களென்னிடத்துக்கொண்டுள்ள அன்பு உண்மையாயின், என்னிடத்திருந்தபடியே உண்மையோடு இவ்வரசனிடத்திலுமிருந்து ராஜ்ஜியத்தை நன்கு காத்துவரவேண்டும்.

மதியூகி:—உங்களிடத்துள்ள அன்புமேலீட்டாற்றானே இவ்வுத்தியோகங் கஷ்டமாகத் தோன்றுகிறது. ஆயினும், தங்களுடைய சொல்லைத் தடுக்காவண்ணம் இங்கேயேயிருக்கிறேன். தாங்கள் மனவருத்தப்படாதீர். ஆனால், ஒரு

விஞ்ஞாபனம் செய்துகொள்கிறேன். தாங்களிருக்குமிடத்தை அப்போதைக்கப்போது தெரியப்படுத்தினால், நான் தங்களிடம் அடிக்கடிவந்து தங்களைத் தரிசித்து ஆறுதலடைவேன். தகுந்த புத்திமதிமையும் பெற்றுவருவேன்.

நளன் :—நல்லது. அவ்வண்ணமே செய்கிறேன். அரசன் தங்களைவேண்டுவான். அவனிடம் போங்கள். நாம் இனிப்பேசுவோமானால், ஏதோ சதியாலோசனை செய்கிறோமென்றெண்ணினாலு மெண்ணுவான். நானும் அவனிடம் கடைசியாக உத்தரவு பெற்றுக்கொள்கிறேன். (புஷ்கரனிடத்தில்) மகாராஜனே! நான் இப்படித் தேசாந்திரம் போய்ப் பிழைக்கிறேன். தாங்கள் நாடெல்லாவற்றையுங் கைக்கொள்ளுங்கள். இவர்தாம் மந்திரி (மதியூகியைச்சுட்டி) மதியூகி என்பவர். வெகு சமர்த்தர். விசேஷபுத்திசாலி. வாய்மையே மேற்கொண்டவர். அன்பு மிகுந்தவர். இவரைப்போன்ற மந்திரி கிடைப்பதரிது. அந்நாட்டிற் பரம்பரையாய் வேலைபார்த்து வருகிறார்கள் இவர்கள். ஆதலால், அவரை நன்கு விசாரித்து நீதிசெலுத்துங்கள். நான் உத்தரவு பெற்றுக்கொள்கிறேன்.

புஷ்கரன் :—நல்லது, போய்வாரும். பொக்கிஷம் முதலியவைகளெல்லாம மந்திரிவசந்தானே ? நீர் உம்முடைய பெண்சாதி பிள்ளைகளுடன் தானே போகிறீர்? அரண்மனையிலிருந்து ஒன்றையு மெடுத்துப்போகக்கூடாது. நீர் கட்டியுள்ள வஸ்திரம் விலையுயர்ந்ததாதலின் அதை யவிழ்த்துவைத்துவிட்டு ஒருபழைய வஸ்திரந் தரித்துப்போய் அரண்மனையைவிட்டும் இப்பொழுதே போய்விடவேண்டும். தெரிந்ததா ?

நளன் :—நல்லது, ராஜா ! அப்படியே செய்கிறோம். பெண்சாதி பிள்ளைகளுடனேயே போகிறோம். பொக்கிஷம் முதலியவைகள் மந்திரி ஒப்பிப்பார்.

புஷ்கரன் :—நல்லது, போய்வா. [நளன் போகின்றான்.

(தனக்குள்) பலே! உலகத்தில் சனியன்பிடித் தாட்டுகிறதென்று கேள்வியுற்றிருக்கிறோம், கண்டதில்லை. இப்பொழுது இந்த நளன் விஷயத்திற் கண்கூடாகக் கண்டுவிட்டோம். இல்லாவிட்டால், இந்நளன் சூதாடச் சம்மதிப்பானா? வேறுவிதத்தால் அவன் நாட்டை அடையத்தான் நம்மாற்கூடுமா? நம்மைப்பிடித்த சனி நன்மைக்கேபிடித்தது! அவனுக்கு மங்குசனி, நமக்குப் பொங்குசனி! பேஷ்! கொடுத்தாலும் சனியன்தான், கெடுத்தாலும் சனியன்தான்! பலே! சனியன்! (சனியைவியந்து பாடுகிறான்)

தண்ணளி யுனது தந்தை தபனன திடத்துப் பெற்றும்
நண்ணியுன் றாயாஞ் சாயை நலமிகு மொளியை யேற்றும்
விண்ணவர் பலரு மேத்த மிளிர்ந்திடு மீசா வென்றன்
கண்ணிணை நிகர்க்குங் காக்கை வாகனா காத்தி டாயே.

காலிரண் டுடையோ கணனுங் கருமையார் சிறகுமன்றிச்
சாலவே தொனிக்குங்கானக் களமுமின் முகமுந்தோன்றக்
காலனுருமது முன்னர்க் காளையோ டெதிர்த்துநிற்குங்
கோலமார் காக்கைகொண்ட கோமளக் கோவேபோற்றி.

இன்றெனக் களித்த செல்வ மினியவோ ரரசு மற்று
நன்றெனக் கருதலாகு நகைவயிலாப் பொருளும் பெற்றே
நின்றிரு முகமு நீண்ட வெயிற்றின தொளியு நோண்டி
யன்றிவ ணடைந்த கோலமடியனேன் காண்பதென்றோ?

நல்லது, இப்பொழுது சனி கூறியபடி அவனைச் சூதில் வென்று நாட்டைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு வெளியே துரத்திவிட்டோம். இனியும், கலிராஜன்சொல்லியபடி அவர்களை இவ்வூர் விட்டே துரத்தவேண்டும். அவர்களிங்கிருந்தால் ஜனங்கள் அவனுக்குப்பரிந்து நம்மைத்துரத்தினாலும் துரத்திவிடுவார்கள். அவ்விதமே உத்தரவு செய்து விட்டுத் தினமொருதரம் இச்சிங்காதன மேறும்போதெல்லாம் அக்கலிராஜனைக் கைதொழுதேறி நாட்டை ஆண்டு

வருவேன். இவ்வளவுதூரம் உதவிசெய்த கலிராஜனுக்கு ஒரு கோயிற்கட்டுவேன் (மந்திரியைநோக்கி) நல்லது, மந்திரி! நமது நாட்டாரனைவரும் செளக்கியந்தானே?

மதியூகி :—ஆம், செளக்கியந்தான்.

புஷ்கரன் :—சந்தோஷம். நீர் இப்பொழுது ஒரு காரியம் செய்யவேண்டும். முதலாவது, நளன் முதலியவர்கள் இந்நாட்டிலேயே யிருக்கக்கூடாது. நம் நாட்டில் அவர்களுக்குத் தங்கிடங் கொடுப்பவர்களுடைய தலையைச் சீவிப் போடுவோமென்று பறையறையச்செய்யும். (மதியூகி திடுக்கிடுகிறார்) இரண்டாவது என்பெண்சாதியையும், மகனையும் அதிசீக்கிரத்தில் என் நாட்டிலிருந்தும் தருவிக்கவேண்டும், தெரிந்ததா? உடனே செய்யவேண்டும். அல்லது, மந்திரி! ஒருகாரியம் செய்யலாமோ?

மதியூகி :—என்ன?

புஷ்கரன்:—என் பெண்சாதி அழகாயிருக்கவில்லையே, அவளையெவ்விதம் இவ்வளவு பெரியராஜ்ஜியத்தையாளும் மகாராஜன் பட்டமகிஷியாக வைத்துக்கொள்கிறது? என்ன மந்திரி? நான் சக்கிரவர்த்தியில்லையோ?

மதியூக் :—ஆம்.

புஷ்கரன் :—ஆதலால், நிரம்ப அழகுள்ளவளாகப்பார்த்து வேறொருத்தியைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டாலென்ன? ஆனால், என்ன கல்யாணம் செய்துகொண்டாலும் மூதற்பெண்சாதிதானே பட்டமகிஷியாவாள்? ஆதலால், கல்யாணஞ்செய்தும் பயனிராது போலிருக்கிறதே? நல்லது அந்தச்சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டு மேல் நடத்துவோம். இப்பொழுது, நான் சொன்ன இரண்டுகாரியங்களையும் செய்து முடியும். முதலிற் கொடுத்த கட்டளையைச் சீக்கிரம் நிறைவேற்ற வேண்டும்.

மதியூகி:—அப்படியே செய்துவருகிறேன். ஆனால், நளராஜன் இந்நாட்டிலிருந்தாற் கெடுதலென்ன?

புஷ்கரன்:—அதைப்பற்றி உம்மையார் கேட்டது? சொன்னபடி உடனே செய்யும். நான் சாப்பாட்டிற்குச் செல்கின்றேன்.

மதியூகி:—சரி! [புஷ்கரன் போகின்றான்.

ஐயோ! என்னகஷ்டம்! இச்சிற்றறிவுடையவனுக்குப் பணிசெய்யவேண்டி என்றலையிலெழுதிவிட்டானே நான்முகன்! இத்தகைய கடோரமான கட்டளைகளையும் நிறைவேற்றவேண்டியிருக்கிறதே! என்செய்வது? என் அன்னதாதாவின் சொல்லைத்தட்டாது காக்கவேண்டுமானால், அவரையே ஊரைவிட்டுத் துரத்தவேண்டியிருக்கிறதே! தெய்வமே! நீயே துணை.

[போகிறான்.

ஐந்தாங்களம்.

இடம்: நளனரண்மனை யந்தப்புரம்
காலம்: முற்பகல்.
பாத்திரங்கள்: தமயந்தி தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

(மோகனமாலை வருகின்றாள்.)

மோகனமாலை :—இஃதென்ன வியப்பாயிருக்கிறது? ஒருநாளுமில்லாத வழக்கம்! பகலிலேன் தூங்குகிறாள்? உடம்பு செம்மையில்லையா என்ன? ஆதென்ன இவள்பக்கத்தில்? படமா? என்னபடம்? (கையிலெடுத்து) ஓஹோ! தன் கணவனைப்போலொருபடம் சித்திரிக்க ஆரம்பித்துக் கொஞ்சம் வேலைசெய்திருக்கிறாள்! மெத்த நன்றாயிருக்கிறது. கணவனிடத்துக் காதல் மிகக்கொண்டவளல்லளோ? ஆதலால், நன்றாய்ச்சித்திரித்திருக்கிறாள். இதைச் சித்திரித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே சோர்வடைந்து துயின்றுவிட்டாள்போலும்!

தமயந்தி :—(தூக்கத்திற் பிதற்றுகிறாள்) ஆ, நாதா! இஃதென்ன அநியாயம்? இந்த வனத்தி லென்னைவிட்டுப்பிரியலாமா? இதுதானா விளையாட்டு? வேண்டாம். விளையாட வேண்டாம். என்னிடத்து வாருங்கள்.

மோகனமாலை :—அம்மா! தமயந்தி! (தமயந்தி முழிக்கிறாள்.) என்னடி பிதற்றல்? உனக்குக் கனவிலேயும் கணவன்றானா? தூங்கும்பொழுதுகூடப் பிரிந்திருக்கக் கூடாதாவம்மா?

தமயந்தி:—(மறுபடியும் பிதற்றுகிறாள்) ஐயோ, நாதா! என்னைக் கான்விலங்குகள் துரத்துகின்றனவே! ஒரு வனவேடன் பற்றியிழுக்கிறானே? ஐயோ!———ஐயோ!!

மோகனமாலை :—(உற்றுப்பார்த்திருக்க, தமயந்தியைத்தட்டி) அம்மா தமயந்தி! என்னடி? இதோவிழித்துப்பார்? (பார்க்கிறாள்) அரண்மனையிற் கான்விலங்குக ளெங்கேயம்மா வந்தன?

தமயந்தி :—(மோகனத்தைக்கட்டிக்கொண்டு) ஸகி, மோகனம்! என்னபயங்கரமான கனவுகண்டேனடி! அஃது ஏதேனும் கெடுதலாயிருக்குமோடி?

மோகனமாலை :—என்ன கனவுகண்டாய்?

தமயந்தி :—ஏதோ என் கணவரோடு காட்டுக்கு வேட்டையாடப் போனது போலவும், அவ்விடத்தில் அவர் என்னைத் தனியேவிட்டுப் பிரிந்துவிட்டதாகவும், என்னைக் காட்டு விலங்குகளும் வனவேடலும் துரத்தியதாகவும், ஒருமலைப் பாம்பு விழுங்கியதாகவும் கனவுகண்டேனே! ஏதேனும் கெடுதல் சம்பவிக்குமோடி?

மோகனமாலை :—அதொன்றும் நேராதம்மா. எப்பொழுதும் உன் கணவரைப்பற்றியே நினைத்திருப்பாய். அவரிடத்தன்பால், அவரைப்பிரிந்தா லென்னசெய்கிறதென் றெண்ணியிருந்திருக்கலாம். இன்னும், முன்னதாகவே, உன்னை வேட்டைக்கு ராஜாசெல்லும்பொழுது கூட்டிப் போகவேண்டு மென்கிறதற்கு, அவர் காட்டு மிருகங்களி னுபாதி உண்டென்று சொல்லியிருக்கிறார். இவையெல்லாம் ஒன்றசேர்ந்து கனவிற்றோன்றியிருக்கின்றன. கனவென்பதே நினைவின் பிரதிபிம்பந்தானே? நம் எண்ணங்களெல்லாம் கனவிற்றோன்றும். அதற்கு, இப்பொழுது சமீபத்திலெண்ணியிருக்கவேண்டுமென்பதில்லை. நெடுநாளைக்குமுன் னெண்ணியிருந்தாலும் போதும். ஆதலால், பயப்படாதே. ஒருகேடும் நேராது. மேலும், இந்த பகலிற் றூங்குவதன்கேடு.

நளன் வருகிறான். (இருவரும் திடுக்கிட்டெழுந்திருக்க)

தமயந்தி :—(நமஸ்கரித்து) பிரபோ! ஈதென்னவாச்சரியம்? பகலில் தாங்கள் கொலுவீற்றிருக்குந் தருணத்தில் இங்கு

வந்த விசேஷமென்ன? மேலும், சேவகன் மூலமாக அறிக்கை செய்வது வழக்கமாயிற்றே? முகமும் வாட்டமாயிருக்கிறதே?

நளன் :—(விசனத்துடன்) சகி! இனி நமக்குச் சேவகனுமில்லை. கொலுவுங் கிடையாது.

தமயந்தி :—(கிட்டநெருங்கி) பிரபோ! என்னசெல்லுகிறீர்கள்? எனக்கொன்றும் புரியவில்லையே? ஏன் வருத்தப்படுகின்றீர்கள்?

நளன் :—நான் அன்றேஉனக்குச்சொன்னேனே—இந்திரனை மணஞ்செய்துகொள்ளென்று!

தமயந்தி :—பிரபோ! அந்த நாராசமின்னும் வேண்டுமா? நல்லது. அதனல் இப்பொழு தென்னகேடு?

நளன் :—என்னகேடு? மகான் வயிற்றிற்பிறந்து செல்வமாய் வளர்ந்து இக்கதியடைந்தையே என்பதுதான்?

தமயந்தி :—பிரபோ! என்ன, தாங்கள் சொல்வதே தெரியவில்லையே? விளங்கச்சொல்லுங்களேன்?

நளன் :—மாதரசே! நான் என்னென்று சொல்கிறது? என்னுடைய போதாதவேளையாற் புத்திகெட்டு, எனக்குத் தகப்புங்கட்டுஞ் சிற்றரசர்களிற் றாழ்ந்தவனை புஷ்கரனுடன் கவறாடி, என் நாடு நகரங்களையுமிழந்து, என் சம்பத்துக்களையும் துறந்துவிட்டேன். இக்கணமே இந்த அரண்மனையைவிட்டு வெளியே போம்படி அவ்வரசன் உத்தரவு செய்துவிட்டான். இனி நாம் பரதேசியாய்ப் போக வேண்டியதுதான். (கோபமுடனே வாயைப்புதைத்துக் கொண்டு கண்ணீர்விட்டுக்கதறுகிறான்].

தமயந்தி:—(கண்ணீர்சொரிந்து) ஆ! என் நாதா! தங்களுக்கும் இவ்வெண்ண முண்டாயிற்றோ? போதாதவேளைதான். ஐயோ! நமது மதியூகியாரு மருகிலில்லையோ!

நளன்:—அவரிருந்து தடுத்தாரடி! தடுத்தும் நானவரை மதியாது கடிந்து பேசினேனடி! நாம் இப்பொழுதே இவ்வரண்மனையை விட்டுவிடவேண்டும். அரசன் அற்பன். அதிகாரமுறையறியாதவன். ஆதலால், நாம்தாமதித்தால் நம்மை யவமானத்திற்குள்ளாக்குவான்.

தமயந்தி:—நாதா! இந்த வநியாயத்திற்கு வழியில்லையா அநியாயவழியா லபகரித்த் சொத்தையேன் மீட்கலாகாது? இப்படி இடிவிழுந்தாற்போல வந்துவிட்டதே, பிரபோ!

நளன்:—வாஸ்தவந்தான். நாமென்னசெய்யலாம்? ஒருதடவை கொடுப்பதாகச்சொன்ன நாட்டை மீட்பதெங்குவந்தது? அது நீதியன்று.

தமயந்தி:—நாதா! ஆனால், நம்முடைய மந்திரிமார்களையும், நம்மிடத்தன்புள்ள வேலைக்காரர்களையும், நம்பொருட்டு உயிரையுங்கொடுக்கச் சித்தமாயுள்ள நமது குடிகளையுமோ விட்டுப்பிரிகிறது? ஐயோ! என்னகாலமிது? எங்குபோ யென்னசெய்யப்போகிறோம்?

நளன்:—சகி! வருந்தலே. காலத்திற் கென்னசெய்யலாம்? நீ ஒன்று செய்யவேண்டும். நீ நம் குழந்தைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு உன் தாய்வீடுபோய்ச்சேர். நான் என்பொழுதைக் கானகத்தினிடத்திற்போக்கிப் பிறகு வந்து சேர்கிறேன்.

தமயந்தி:—(நளன் பாதத்தில்விழுந்து) நாதா!——ஐயோ! இவ்விதம் கேட்கவும் எனக்குக்காலமோ? என்னுயிர் நீங்கவேனென்கிறதே! பெண்ணாய்ப்பிறந்த நீலியாதலின் நான் சகிக்

கிறேன். தெய்வமே! உனக்குக் கண்ணில்லையோ? அவ்வது இருவுமுன் திருக்கூத்தோ? என் துரையே! தாங்கள் அவ்விதம் சொல்லக்கூடாது. என்னிடத்துத் தாங்கள் கொண்ட அன்பு இதுதானு? *நான் செல்வத்தோடு வளர்ந்தவ ளென்கிறீர்களே; தாங்களவ்விதம் வளரவில்லையோ? இந்தக் கடோரமான வார்த்தைகளையுங்கேட்டு, உயிர்தரிப்பவள் எந்தக்கஷ்டத்தைத்தான் சகிக்கமாட்டேன்?—தாங்கள் வேறு யாரையாவது மணந்திருக்கக்கூடாதோ? இத்தீவினையேனையோ கைப்பிடிக்கவேண்டும்? பிரபோ! ஆனதாகிவிட்டது. என்னைவிட்டுப்பிரிகிறதென்ற சொல்லைமட்டும் மாற்றிவிடுங்கள். என்ன துக்கஞ் சம்பவித்தாலும், தங்கள் பக்கத்திலிருந்து தங்களது திருமுக மண்டலத்தை யொருமுறை தரிசிப்பேனுல், என் துக்கமெல்லாம் சுகமாகி விடுமன்றே? மேலும்,

* "கெடுபடு கானிடைத் தவிமியை நீங்கிப்போய்ட்
படுபர வமளிமேற் பள்ளி கொள்ளவெங்
கடிநக ரடைந்து மெல்லணையிற் கண்படி
லடியனேற் கிதனினு மறனுண் டாங்கொலோ?" (உ௫)

நாதா! என்னன்பு தெரிந்திருந்தும் இப்படிச்சொல்லலாமா? என்னைப்பரிசோதிக்க விரும்பினீர்களோ, பிரபோ? இல்லாவிடில், இவ்வளவு தீங்கிற்கு மிவளே காரணமாயிருந்தாள். இன்னும் இவள்கூடவேவரின், தீங்கு அதிகரிக்கக்கூடுமென்று எண்ணுகிறீர்களோ? எவ்விதமாயினும் சரி. இப்பொழுது தாங்கள் எங்குபோனாலும், என்ன துன்பப்பட்டாலும், என்னையுங்கூடவே அழைத்துப் போகிறேனென்று வாக்களித்தாலாயிற்று. இல்லாவிடில் தங்களை நான் விடப்போகிறதில்லை. தங்கள் காலடியிலேயே என்னுயிரை நீத்துவிடுகின்றேன்.

* நைடதம்.

நளன் :—(தமயந்தியை யணைத்து) சகி! வருந்தேல். எனக்கு உன்னிடத்துள்ள அன்பிற் களவுண்டோ? உன்னைப் பிரியவும் மனம் வருமோ? நீ வருந்தக்கூடாதென்றே உன்னை உன்தாய்வீடு செல்லச்சொல்லுகிறேன். மேலும், நமக்குக் குழந்தைகள் முக்கியமல்லவா?

உலகொரு குடைக்கீழென்று மொப்பிலா தாண்டிட்டாலு
மலகிலாச் செல்வமெய்தி யமுதமுண் டுயர்ந்திட்டாலும்
நலமிகு தேவர் மூவர் நம்முடனமர்ந்திட் டாலும்
குலகனி விளங்குங்கோதில் குதலைவாய்க் குழவியாமோ?

அத்தகைய குழந்தைகளை வளர்த்தெடுக்க வேண்டாமா? நீ யில்லாவிட்டால் தாயைக்காணாது ஏங்கிவிடுமென்றோ? அதனாற்றா னப்படிச் சொல்கிறேன்.

தமயந்தி :—நாதா!

அருமை யெனினு மடைந்திடலா
  மரிய முதலை தமையொருநாண்
மருவி யணைந்து மணமறிந்த
  மணவா ளரையே மகிழ்ந்தடையிற்
பெருமை யுளதோ பெரும்புகழு
  மவமே யலவோ பெரும்பேறு
தரும முதல் நிலைத்திடுமோ
  தக்க தலைவற் பிரிந்திடினே? (௨௭)

மேலும் என்தோழி மோகனமிருக்கிறாள். அவள் இனியிங்கிருக்கமாட்டாள். அவளையும், அவள் கணவனையும், நம்முடைய குழந்தைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு என் தாய்வீடு செல்லச்செய்வோம்.

நளன் :—ஐயோ! நம்முடைய குழந்தைகளைப் பிரியவேண்டி யிருக்கிறதே! நல்ல நிலைமையிலிருக்கவேண்டிய என்குழந்தைகள், என்னுடைய கெட்ட நடத்தையால், அநாதை

யாகி, நம்மைப் பிரிந்து, பிறர்மனையிலிருந்து," ஆங்குள்ளார் முகத்தைப் பார்த்துப் பிழைக்கவேண்டியதாயிற்றே!

தமயந்தி :—பிரபோ! அதற்கு நாம் நொந்துகொள்வதிற் பயனென்னை? போதாதவேளைக்கு யாரென்னசெய்யலாம்? ஏதோ, சீக்கிரம் அரண்மனையை விடவேண்டுமென்றீர்களே?

நளன் :—ஆம், வாஸ்தவந்தான்.

தமயந்தி :—நல்லது. சகி! மோகனம்.

மோகனம் :—(கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு) அம்மா!

தமயந்தி :—ஏதோ எங்கள் போதாத வேளையால் நாட்டை விடவேண்டி வந்து விட்டது. என் கணவருடன் நான் போகிறேன். குழந்தைகளுக்கு நீதான் கதி. உன்னிடத்தி லொப்பிக்கிறேன்! நாங்கள் சொன்னதாக உன் பர்த்தாவிடஞ்சொல்லிக் குழந்தைகளைக்கொண்டு என் தாய்வீடு சென்றிருங்கள். நாங்கள் நல்லகாலம் பிறந்தால் திரும்பிவந்து பார்க்கிறோம்.

மோகனம் :—(கண்ணீர் விட்டுக்கதறிக்கொண்டு)

ஒருபெருங் கூண்டில் வாழ்ந்த
கோவிலாக் கிளிகள் போலும்
மருமலர்ச் சாகை யொன்றின்
வளரிரு மலரே போலும்
இருவரும் வளர்ந்து வாழ்ந்தி
னிவணுய்வர் துறையு மெற்குத்
தருமமோ கூறு யுன்னைத்
தணந்துயான் வாழ்தல் தோழி? (உ௮)

அடி, சகி; நீ துன்பப்படப் போகிறாயென்பதறிந்தும் மானின்பப்படுகிறதா? உன் தாய் தந்தையர்கள் கேட்டால்

எவ்வளவோ துன்பப்படுவார்களே! அதையுமா நான் பார்க்கவேண்டும்?

தமயந்தி:—மோகனம்! நீ சொல்வதுண்மையே. எனக்கும் உன்னைவிட்டுப்போக மனமில்லை. ஆனால், தள்ளக்கூடாத அசந்தர்ப்பத்தாற் பிரிந்துதான் போகவேண்டியிருக்கிறது. உனக்கே தெரியாதா? மேலும், உன்னைவிட்டால் குழந்தைகளுக்கு ஆதரவில்லை. இன்னும், இதுகேட்டுக் கதறும் என் தாய் தந்தையர்களுக்கும் நீயே தேறுதல் சொல்லவேண்டும். இத்தனை காரணங்களையும் முன்னிட்டு நீ இப்பொழுதே நம் நாடு செல்லவேண்டும். நாங்களும் இப்பொழுதே இவ்வரண்மனையைவிட்டு நீங்கவேண்டும். ஆதலால், சீக்கிரம் குழந்தைகளைக் கூட்டிவா. அநாதை! [மோகனமாலை போகிறாள்.
பிரபோ! பார்த்தீர்களா? என்னை நீங்களிப்படி நினைப்பீர்களென்றெண்ணவேயில்லை. செல்வமிருந்தபொழுது தங்களுடனனுபவித்துவிட்டுத் தாங்கள் வருந்தும்பொழுது தங்களை விட்டு விட்டு என்றாய்வீடுபோய் அனுபவிக்கத்தக்கவளென்று எண்ணினீர்களே!

நளன்:—என் கண்ணே! அவ்விதம் நான் உன்னை நினைப்பேனா? ஏன் வீணே வருந்துகிறாய். (தமயந்தியைக் கட்டிக்கொண்டு) தீயேனுடைய கெட்டபுத்தியால் மகாஉத்தமியாகிய நீ துன்புறவேண்டியிருக்கிறதே யென்றல்லவோ சொன்னேன்?

தமயந்தி:—பிரபோ! துன்பத்தை யெல்லாம் இன்பம்போலவே தங்களுடனிருந்து அநுபவியாவிட்டால் எவ்வண்ணம் நானுத்தமியாவேன்? நல்லது நாதா! என்னுடைய துன்பத்தைக்கருதி யென்தாய்வீடு போகச்சொன்னேனென்றீர்களே, அதற்குமேல் நானொன்று சொல்லுகிறேன் கோவியாதீர்கள்?

நளன்:—என்ன? சொல். உன்னிடத்துக் கோபமென்ன

தமயந்தி :—எனக்கும் துன்பமில்லை. நீங்களும் சுகமுறலாம். நங்குழந்தைகளுக்கு மாதரவாயிருக்கும். என்பெற்றோர்களுக்கும் பேரானந்தமாயிருக்கும். இவைகளுக்கெல்லா மாதாரமாக, நம்பொல்லாதவேளை தீருமளவும் எனது தாய்வீடுபோ யிருப்போமே? அவர்களு மெங்கே யெங்கேயென் றெதிர்கொண்டழைப்பார்கள்.

நளன் :—மின்னுதலாய்!

*"மிக்கவெஞ் சமத்திடை வெருவி யோடின
ரொக்கறுன் புறத்தனி யுலகில் வாழுநர்
புக்குவேட் டகத்தினி துண்ணும் புன்மையோர்
மக்களுட் பதடியென் றுரைக்கும் வையமே." (உக)

பெண்ணுற வொன்றெகூறும் பேதையரகத்துப்பேரியங்
ருண்ணுத லுறைதல்மற்று முறங்குத லுயர்ந்தோர்க்காகா
பண்ணிய தருமந்தானம் பரசதி யனைத்துப்பாழாம்
கண்ணொளி யனையாய்நீயுங் கழறிய மாற்றமென்னே?

ஆதலின், நான்வர நியாயமில்லை. நீ வேண்டுமானாற் போகலாம். அது நல்லயோசனைதான். அதை நான் சொன்னதற்குத்தான் நீ கோபங்கொண்டனை. உனக்கும் தாய்வீடானதா விழுக்கில்லை. நீ போவதனால் எனக்கும் சந்தோஷமாயிருக்கும். குழந்தைகளுக்கு மாதரவுண்டாகும்.

தமயந்தி —அண்ணலே! அறியாது கூறினேன். மன்னித்துவிடுங்கள். எனக்குத் தாய்வீடுபோவ திழுக்கில்லை யென்கிறீர்களே? என்கணவனை விட்டுப்பிரிவது? ஆதலின், இனியந்தப் பேச்சே வேண்டாம். நம் குழந்தைகளைப் பார்த்தனுப்பிவிட்டு அரண்மனையைவிட்டு நீங்கலாம்.

[போகிறார்கள்,

இரண்டாமங்கம் முற்றிற்று.

[* நைடதம்.

அங்கம்:—௩

முதற்களம்.

இடம்: மாவிந்த நகரத்திற் கருகிலொருகாடு.

காலம்: பிற்பகல்.

பாத்திரங்கள்: நளன், தமயந்தி.

தமயந்தி:—நாதா! இஃதென்ன வாச்சரியம் பார்த்தீர்களா? நாம் அந்தத்தடாகம் வருமளவும் சூரியகிரணங்க ளெவ்வளவு கடுமையாய் நம்மைத்தாக்கின? அத்தடாகத்திற் றண்ணீர் பருகியபிறகு சூரியனிருப்பதாகவே தெரியவில்லையே? ஆ, ஆ! எவ்வளவு குளிர்ந்தகாற்றும் நிழலும்!

நளன்:—வாஸ்தவந்தான் இக்காடு மிக அடர்த்தியாகவும், வளர்ந்தோங்கிய மரங்களுடனு மிருப்பதனாற் சூரியவெப்பமே தோன்றவில்லை.

தமயந்தி:—அதுதான் தாங்கள் அடிக்கடி வேட்டைக்கென்று வந்துவிடுகிறீர்கள்! இங்கு ஒரு நாழிகை தங்கினாலும் போதுமே! நமது சந்திரகாந்தக் கற்களிழைத்த மண்டபங்களும், அடிக்கடி தண்ணீரடிக்கப்பெற்ற வெட்டிவேர்த்தட்டிகளும், இடைவிடாது வீசப்படும்கவரிகளும், சந்தனவகைகளும் ஒன்று சேர்ந்தபோதிலும் இவ்வளவு குளிர்ச்சியை உண்டாக்கக்கூடுமோ? நாதா! இஃதென்ன மிகமிக ரம்யமான ஒரு வாசனையடிக்கிறதே? நாம் எத்தனையோ வாசனைத்திரவியங்களை அநுபவித்திருந்தும் இது நூதனமாகவே தோன்றுகின்றதே! எங்கிருந்தடிக்கிறது, பிரபோ?

நளன்:—நாமிதுவரை யநுபவித்திராத வாசனைதான். இது பல காட்டு மலர்களின் கலவைமணம். இதை நாம் எவ்வி

தம் நமது நாட்டி லனுபவித்திருக்கக்கூடும்? இதுமாதிரியாகவே, இன்னும் எத்தனையோ பதார்த்தங்கள் நாட்டி லனுபவிக்கக் கிடையாதன இங்கே கிடைக்கும். பெண்ணே! மனிதர்களாகிய நாம் உலகத்திலுள்ள எல்லாவற்றையுமனுபவிக்கிறோமென்று நினைக்கிறோம். நாம் அனுபவிப்பதிற் பெரும்பான்மை நம்மாலேயே உண்டுபண்ணப் பட்டவைகள். இஃதன்றி, ஈசனால் இயற்கையிலேயே படைக்கப்பட்டவைகள் பலவுள. அவைகளிற் பெரும்பான்மையை நாம் அனுபவிப்பதேயில்லை. பார்! நீ முற்கூறியவாங்கு நம் நாட்டில் எத்தனை ஏற்பாடுகள், வெப்பத்தைத் தணித்துக் குளிர்ச்சியை உண்டாக்குவதற்குச் செய்திருக்கிறோம். அவைகளனைத்தும் இந்த ஒருவனத்திற் கீடாகுமா?

தமயந்தி :—ஒருபொழுது மாகமாட்டாது.

நளன் :—இன்னும் பார்! நாம் பலவண்ணங்களைக்கொண்டு சித்திரங்கள் தீட்டுகின்றோமே! அவ்வண்ணங்களாகிய பச்சையும், சிவப்பும், இதோ நம்முன்னிருக்கும் பைம்புல்லின் நிறத்திற்கும், அதோ புலப்படுகிற செவ்வானத்தின் தோற்றத்திற்கும் நிகராமோ? சற்றுக்கவனித்துக் கேள். அநேக பக்ஷி ஜாதிகள் பாடுகின்றன கேட்டாயா? நாம் நம் நாட்டில் யாழென்றும், குழலென்றும் சொல்லிக்கொள்ளும் இனிய வாச்சியங்களின் தொனி இத்தொனிகட்கீடாமோ? என்ன சாமரை வீசினாலும் இளந்தென்றலாமோ? இவ்விதமே ஒவ்வொன்றும். மேலும் இங்கு வந்ததும் நம்மனம் எவ்வளவு தூய்மையாகவும். ரமணீயமாகவு மிருக்கிறது? நம் விசாரங்கூடத் தோன்றவில்லையே?

தமயந்தி :—நாதா! தாங்கள்சொல்வது உண்மையே இவ்வளவு தௌர்பாக்கியமுடைய எனக்கே ஒருவித உற்சாகமுண்டாகிறதே! ஐயோ! இஃதன்றோ ஈசன் படைப்பின்